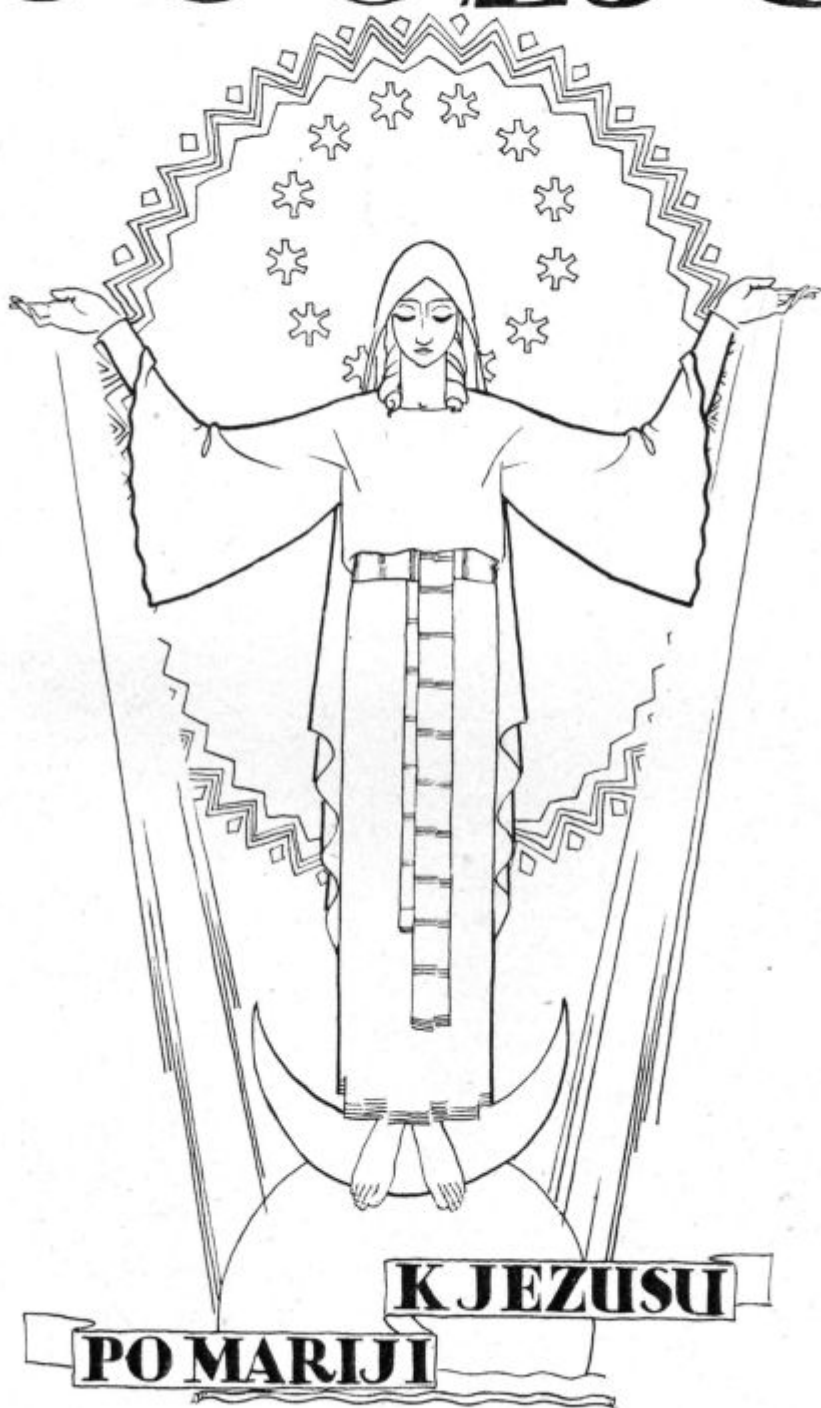

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za november 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Pravo spoznanje in češčenje Sv. Duha.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijski, poverjeni v oskrbo domači duhovščini.

Mesečni zavetnik: Sv. Jozafat š. m. (14.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Vsi sveti	Apostolstvo mož in fantov	Bela peč	Sromlje
2 Poned.	Verne duše	Pozabljene duše v vicah	Lj. hiralnica	Markovci
3 Torek	Hubert š.	Odvrnitev boljšev. nevarnosti	Ustje	Kapele
4 Sreda	Karel Bor. š.	Zadeve naših škofov	Col	Artiče
5 Četrtek	Zaharija	Brezposelni	Črni vrh P.	Koprivnica
6 Petek	Lenart op.	Zadoščevanje Srcu Jez.	Kropa	Zabukovje
7 Sobota	Engelbert š.	Verske šole	Jesenice	Zdole
8 Nedelja	24. pob. Bogomir	Katoliška akcija pri nas	Novo mesto	Slov. Bistrica
9 Poned.	Božidar m.	Duhovne vaje v Domu	Loški potok	" " M. 7. ž.
10 Torek	Andrej Avel sp.	Pomanjkanje trpeči	Sostro	Sv. Martin
11 Sreda	Martin š.	Dobrodelna društva	Dol	G. Polskava
12 Četrtek	Martin p.	Verska vzgoja	Šmartin K.	Šp. Polskava
13 Petek	Stanislav K. sp.	Čistost mladine	Podlipa	Črešnjevce
14 Sobota	Jozafat š. m.	Delo za sv. zedinjenje	Šmartno Lit.	
15 Nedelja	25. pob. Leopold	Pogostno sv. obhajilo	Moravče	Martjanci
16 Poned.	Edmund š.	Gorečnost duhovnikov	Bled	Majšperg
17 Torek	Gregor Čud. š.	Svoboda sv. Cerkve	Srednja vas	Pečarovci
18 Sreda	Roman m.	Trpeča Rusija	Mengeš	Makole
19 Četrtek	Elizabeta kr.	Ljubezen do bližnjega	Lj. Križanke	Pertoča
20 Petek	Feliks Val. s.	Bengalski misijon	Šmartin Š. g.	Poljčane
21 Sobota	Darovanje M. D.	Marijine družbe	Hrenovice	Tišina
22 Nedelja	26. pob. Cecilija	Nedolžnost deklet	Sp. Tuhinj	Laporje
23 Poned.	Klemen I. p.	Uspeh domačih misijonov	Bukovščica	V. Dolenci
24 Torek	Janez od Kr. sp.	Poglobitev verskega življenja	Žiri	Studenice
25 Sreda	Katarina d. m.	Naši izseljenci	Sv. Katarina	Tinje
26 Četrtek	Janez Berhm. sp.	Redovniški poklici	Rova	Sv. Venčesl
27 Petek	Virgilij š.	Pokorščina sv. Cerkvi	Zapoge	Dol. Lendava
28 Sobota	Gregor III. p.	Priporočene zadeve	Vače	Beltinci
29 Nedelja	1. adv. Saturnin š.	Zakonska čistost	Studeno	Bojojina
30 Poned.	Andrej ap.	Ta mesec umrli	Litija	Črenšovci

PROŠNJE.

Z. V. priporoča družino v molitev, da bi po presv. Srcu Jezusovem zasijala luč sv. vere v nji. — Neka mladenka se priporoča v molitev redovnicam in duhovnikom za milost redovnega poklica. — I. P. v P. priporoča bralcem »Bogoljuba« v molitev sebe in svojo družino.

ZAHVALE.

K. M. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za uslišanje (za ozdravljenje noge). — B. T. sv. P., se zahvaljuje Jezusu in Brezmadežni za uslišano prošnjo, za rešitev iz smrtne nevarnosti.

ODGOVORI

Vsem, ki pošiljajo vprašanja. V listu bomo vbodoče odgovarjali samo o zadevah, ki so poučne za vse ali za večino čitateljev. Pojasnila na vprašanja, ki se tičejo posameznih oseb, bo uredništvo pošiljalo pismenim potom, ako bo priložena znamka za odgovor.

Dostikrat pride vprašanje, katere molitve naj se opravijo o priliki raznih devetdnevnic, in kje so natisnjene. Na to odgovarjamo, da je to ve-

činoma prepuščeno dobri volji in razsodnosti posameznika.

Neimenovani. Ne obsodili bi Vas v onih dveh slučajih za smrtni greh, ker ste najbrž izgovorili tjavendan, brez premisleka. Treba je pa vsak slučaj presoditi po tem, v kakšni vesti je takrat človek ravnal.

F. O. S.: Zgodilo se mi je tole: Denem v usta grizljaj; v tem se spomnim, da mislim iti k spovedi in sv. obhajilu. Brž izpljunem; ne vem pa, ali ni ušla majhna malenkost v grlo. Kaj storiti?

Ni se treba vznemirjati. Prav je, da sv. obhajila niste opustili.

Za grgranje

pri bolečinah v vratu, za bolečine pomirjujoča masiranja in obkladke, vzemite staro in preizkušeno domače sredstvo in kozmetikum — Fellerjev blagodišeči Elsafluid. Hvaležni bodete! Poskusna steklenica 6 Din, dvojna 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni 62 Din brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsatrg 357, Savska banovina.

Križarska vojna dobrodelnosti

Če komu, potem našim Marijinim družbam, ne sme biti neznana Gospodova beseda: »Po tem boste vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« (Jan 13, 35.) Znak pravega Kristusovega učenca je torej ljubezen do bližnjega. Ni dosti, da mnogo moliš, hodiš k sv. maši, prejemaš sv. obhajilo: vse to je dobro in koristno, ali dosti ni. »Ako kdo pravi: 'Ljubim Boga', pa sovraži svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl? In to zapoved imamo od njega, da naj, kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata.« (1 Jan 4, 21.)

In pomislite, koliko ljudi, ki so vaši bratje in sestre, trpi silno pomanjkanje. Nimajo ne obleke, ne poštene postelje, ne koščka kruha, s katerim bi si utešili glad, ki jih dan za dnem mori. Na milijone štejejo brezposelnih in to število še vedno narašča. Iz služb odpuščeni delavci in njih družine, s skrbjo gledajo v bližajočo se zimo. Kdo bo rezal kruh nedolžnim otrokom, ko nimajo drugega, kakor dvoje zdravih rok, s katerimi pa ne morejo služiti, ko nimajo dela. In take razmere niso morda le v eni državi, ampak po vsem svetu.

Ni čudno, da je tolika beda našla globok odmev tudi v srcu našega skupnega očeta papeža Pija XI. Napisal je prelepo pismo, naslovljeno na škofo vsega sveta, v katerem kaže pot do rešitve.

Najprej — tako pravi sv. oče — treba odstraniti vse, kar uničuje blagostanje. Papež imenuje izrečno kot vzrok sedanjemu težkemu gospodarskemu stanju tudi brezmejno oboroževanje držav, ki žrtvujejo maliku orožja ogromne milijone in milijarde, mesto da bi jih porabili za izboljšanje socialnih razmer. Papež obžaluje, da svet ni poslušal doseda-

nih opominov predhodnika Benedikta XV., ne njegovih lastnih opominov in navodil.

Stiska se širi, zato sv. oče Pij XI. naroča, naj škofje o vsem tem pišejo v okrožnicah vernikom, naj se postavijo na čelo dobrodelne akcije za pomoč brezposelnim. Vse vernike pa opominja, naj jih vodi pri tem delu usmiljenja krščanska ljubezen.

Ob letošnjem septemberskem prezgodnjem sneženem mrazu je bilo na severu zajetih vsled hipnega hladnega vala okrog 30.000 lastovk. Ganljivo je bilo, kako veliko sočutja so imeli prebivalci do teh ljubljensk. Preskrbovali so jim mravljinčjih jajčec in raznih črvov, nato so jih pa dali v posebnih zabojskih naglo prepeljati preko alp v južne kraje, zlasti v Benetke, kjer so se živalce opomogle in odletele dalje v gorkejša kraja.

Te milosrčnosti do ubogih živalic ne bo nihče grajal. Toda pomislite, koliko ljudi strada! »Tako vidimo,« piše sv. oče, »kako se množice poštenih in pridnih delavcev, ki ne želijo nič drugega, kakor da bi častno in v potu svojega obraza zaslužili vsakdanji kruh, za katerega po božjem ukazu vsak dan prosimo Boga, silijo k brezdelju in potem spravijo v strašno bedo s svojimi družinami vred. Njihovi vzdihli trgajo naše očetovsko srce in nas navajajo, da z isto neznostjo in z istim sočuvstvanjem ponovimo besedo, ki je šla iz preljubljenega srca božjega Učenika nad lačno množico: Množica se mi smili! (Mk 8, 2). Toda naše sočuvstvanje velja predvsem neizmerni množici otrok, najnedolžnejšim žrtvam teh žalostnih razmer, ki prosijo kruha, ko ni nikogar, ki bi jim ga lomil, in ki v črni bedi vidijo, kako izginja veselje in nasmeh, ki ga njihova priprosta duša podzavestno išče okoli sebe.«

Papeževa beseda je izredno topla, sočutna. Katoličani so bili ob vseh izrednih

prilikah vsekdar pripravljeni na junaško pomoč, pa bodo storili tudi v teh težkih časih svojo dolžnost iz ljubezni do Boga in do bližnjega.

In naše Marijine družbe bodo povsod, kjer gre za krščansko ljubezen do bližnjega, v prvih vrstah, da lajšajo gorje vsem

onim, ki trpé, pa si sami pomagati ne morejo. Pri prvi prihodnji seji se posvetujte, kaj bo vaša družba storila, da pomagata najbednejšim, poslušni zapovedi božjega Zveličarja, njegovega namestnika sv. očeta in škofov, ki nas vabijo na križarsko vojno dobrodelnosti.

Kvišku srca!

Stara legenda pripoveduje, kako je sveti Maklovij iskal izgubljeni zemeljski raj. Slišal je od ljudi, da je nekje na zemlji otok sreče, kjer ni trpljenja ne težav, kjer solnce vedno toplo sije, da ni ne mraza ne vročine, kjer bede in bolezni ne poznajo. V preprostosti mladega srca je sveti Maklovij tem govoricam verjel. Vkrcal se je na ladjo in se vozil preko morja, da bi našel rajski otok. Ladja je pristala na samotnem otoku. Svetnik se je izkrcal, da si ogleda neznano zemljo. A glej, nasproti so mu prišli ljudje bledih in upadlih lic, na prvi pogled se je poznalo, da jih tarejo težke skrbi in bolezni. Sveti Maklovij se je brž vrnil k obali. Mislil si je: »To že ni rajski otok. Zrak na njem je strupen. Pojdimo drugam.« Odpeljal se je z ladjo v druge kraje, srce pa mu je nemirno hrepenelo po čudežni zemlji sreče in miru. Ustavili so se na drugem otoku. Ob obali so stali otoški prebivalci, zdravi, lepi in močni ljudje, a glej, vsi so bili oblečeni v siromašno, raztrgano obleko. »Tu je podnebje zdravo in prijetno,« je modroval Maklovij sam pri sebi, »toda revščina je tu doma. To že ni otok mojega hrepenenja.« Odjadral je naprej. Dospeli so do otoka, kjer so se potnikom bleščale nasproti sijajne palače, kjer je vse pričalo o čudežnem bogastvu in blagostanju. Komaj pa je svetnik stopil na suho, se mu je nutil žalosten prizor. Prebivalci bogatega otoka so se vojskovali med seboj. V krutem boju je tekla kri, mnogo je bilo ranjenih in mrtvih. — »Oh, glej, tu je bogastva v izobilju,« je vzdihnil Maklovij, »ljudje pa se v sovraštvu pobijajo med seboj. Miru in sreče tu ni, to ni otok mojih želja.« Tako je jadrал sveti Maklovij po širnih morjih sedem let, iskajoč rajsko zemljo in hrepenec po njej. Otoka sreče pa le ni našel. Tu je bila prehuda vročina, tam preoster mraz; tu so se ponavljali strašni potresi, tam so divjali viharji; tu so mu prišli nasproti hromi, slepi in kruljevi, povsod je našel stisko in trpljenje, povsod je našel smrt. Po sedmih letih brezuspešnega iskanja je spoznal: Rajskega

otoka pač ni na zemlji. Prazno je moje hrepenenje po popolni sreči na tem svetu. Zastonj se trudi, kdor išče na tem svetu popolnega miru. Zemlja je bila in bo vse dni le solzna dolina, kraj pregnanstva, kjer je trpljenje in žalost človekov delež. Popolna sreča čaka človeka v nebesih. Gori pri Bogu bomo našli svoj mir, tam je naš večni rajski dom.

Stara legenda vsebuje globoko resnico. Vsak dan se ponavlja Maklovijeva zgodba v milijonih ljudi, ki iščejo nebes na zemlji, pa razočarani spoznavajo, da je prazno vse njih hrepenenje. Na zemlji ni nebes in ni ga človeka, ki bi mogel pričarati na svet rajsko srečo in nebeški mir. Saj ravno v naših dneh tako bridko čutimo vso strašno težo zemeljskega življenja. Svet se stresa v svojih temeljih. Strašna gospodarska stiska je zajela narode in države. Milijonske množice lačnih in bednih ljudi gledajo s strahom in obupom v temno bodočnost. Zopet in zopet se sestajajo voditelji narodov in premišljajo o zboljšanju svetovnih razmer, a uspehov je malo, težave kar naraščajo. Težki so časi, v katerih živimo.

In vendar ima stiska naših dni tudi svojo solnčno stran. Iz svetovnega gorja bo vstalo spoznanje, kako ničevo in prazno je veselje in premoženje tega sveta, ako ju ne ožarja luč od zgoraj. Ljudje, ki so odtrgali svoje oči od nebeških zvezd, bodo morda prav vsled strašnih razočaranj zopet dvignili svoje misli k nebeškim željam. Saj je po besedah sv. očeta vir vsega svetovnega gorja prav v tem, da se ljudje izgubljajo v preveliki skrbi za minljive stvari tega sveta, to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, pa zanemarjajo. Treba je, da ljudje odvrnejo svoje omamljene oči od bežnih stvari tega sveta in jih obrnejo k nebesom — tako opominja sv. oče.

Ali ni veličastni praznik vseh svetnikov kakor glasen opomin, da mislimo na nebesa? Kvišku srca! Imejmo jih pri Gospodu! Sladka misel na nebesa in nebeško plačilo naj požene korenine v glo-

bino naših duš. Nebesa, naša ljuba domačija, kjer je popolna sreča in večni mir — tja naj se dviga naše hrepenenje dan na dan! Zlata nebeška misel bodi naše upanje, naša tolažba v težkih zemeljskih dneh.

Po naravi smo ustvarjeni tako, da hrepenimo po sreči. Če mislimo na nebeško veselje in hrepenimo po njem, ne bojmo se, da bi nam Bog to zameril. Saj vemo, kako zaupno je govoril Jezusu apostol Peter: »Glej, Gospod, vse smo zapustili in šli za teboj — kaj nam boš za to dal?« In Gospod apostola ni pokaral, in mu očital sebičnosti, ljubeznivo ga je zagotovil: »Vi, ki ste šli za menoj, boste prejeli stoterno plačilo in večno življenje.«

Bili so ljudje, ki so rekli, da je hrepenenje po nebesih neplemenito, sebično, človeka nevredno. Gospod sam zavrača njihovo zmoto. Človek pač ne more misliti na Boga, na njegovo dobroto in lepoto, ne da bi pri tem zahrepenel po božji blaženosti. Vsak človek hrepeni po ljubljeni domači zemlji, po rodnem domu. Kako ne bi tedaj hrepeneli po nebeški domovini? Saj so nebesa tisti kraj, kamor spadamo; nebesa so naš dom, kamor romamo. Le hrepenimo po nebesih in z radostjo mislimo na nebeško srečo. K nebeškim dvorom dvigajmo svoje oči in svoje srce in zopet in zopet hrepenече molimo: »Oče naš, kateri si v nebesih... pridi k nam tvoje kraljestvo!«

Sveta Cerkev nas vsak dan vzpodbuja k nebeškim mislim, ko pri sveti maši vsa prevzeta kliče: »Kvišku srca!« Sveti apostol Pavel nam tako milo govori: »Iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, ki sedi na desnici božji. Kar je zgoraj, na to mislite, ne na to, kar je na zemlji!«

Hrepenimo po nebesih! Ali nas ne čaka tam neskončno, nepopisno veselje? »Čudovite stvari pripovedujejo o tebi, mesto božje« — vzklika psalmist. Nebeški grad Jeruzalem v čarni, rajski krasoti — tam bo naše večno prebivališče. Gledamo v zvezdnato nočno nebo — kako čudovito lep je ta pogled. In vendar so to šele predvori nebeškega mesta; kakšen sijaj, kakšna prelestna lepota bo šele v božji prestolnici sami... Vse, kar na zemlji upamo in želimo, vse kar tu imamo in uživamo, vse je minljivo in kratkotrajno. V nebesih nas čaka neizmerno morje radosti in časti, ki bodo trajale vekomaj; »upijanjeni bomo od krasote in obilnosti božje hiše«. Tam ne bo več trudov ne težav ne žrtev ne trpljenja ne lakote ne žeje; tam ne bo mraza ne vročine ne solza ne bolečin; tam

ne bo sovraštva ne žalosti ne jeze; tudi boleznim in smrti tam ne bo več, ker vse to bo minilo. Bog sam bo obrisal vse solze z naših oči. Potopljeni v neskončno srečo, v ljubezni združeni z Bogom in med seboj bomo uživali vse, kar bo pozelelo srce, uživali brez konca in kraja... Tam bomo spoznali, koliko so nebesa vredna... Tedaj šele bomo doumeli vso resnico Gospodove besede, ki pravi: »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, pa svojo dušo pogubi.«

Ko je sv. Ignacij premišljeval o nebeškem veselju, je ves iz sebe klical: »Kako se mi študi zemlja, če mislim na nebese!«

Sveti Avguštin je hrepenече vzdihoval: »O nebeška domovina naša, o domovina nam zagotovljena! Oddaleč dvigamo k tebi svoje oči in vzdihujemo po tebi v tej solzni dolini; s solzami se trudimo, da bi te enkrat dosegli. O prekrasni dan, dan veselja, ki večera ne poznaš in zahoda ne vidiš, o presrečni dan, ko bom slišal Gospodovo povabilo: Vstopi v veselje svojega Gospoda!«

Hrepenimo po nebesih tudi mi! Naj bodo naša srca polna nebeških želja! Saj če bi pozabljali na nebeško domačijo, bi ožalostili božje srce. V svetem pismu beremo, kako so Izraelci dobrega Boga najbolj užalostili s tem, da so pozabljali na obljubljeno deželo in hrepeneli po egiptovskih dobrotah. Užaljen je Gospod Bog tožil nad njimi: »Deželo hrepenenja prezirajo.« Užaljen je prepustil tisoče bedi in smrti.

Le hrepenimo po nebesih, da bo ostalo naše večno upanje. Hrepenimo po nebesih zlasti v težkih, žalostnih dneh. Zlata misel na nebese je najboljšo zdravilo za vse bridkosti in tuže zemeljskega življenja. Misel na nebese olajša sleherni križ in ublaži vsako skrb in bolečino.

Z mislijo na nebese so umirali in se umirajo mučenci svete vere. Brez strahu, s pesmijo v srcu gredo v mučeniško smrt — nebese jim žare nasproti.

Z mislijo na nebese trpijo milijoni bolnikov in umirajočih. Tam gori jih čaka zdravje in življenje, ki ne mine.

Z mislijo na nebese se tolažijo stiskani in bedni, ki jim vera v duši ni ugasnila. Kakor stari Tobija se bodrijo v svojih bridkostih, ki je težko preizkušen tolažil svojega sina: »Potolaži se in ne boj se, moj sin! Sicer živimo revno življenje, toda prejeli bomo veliko dobrega, če se bojimo Boga, se varujemo greha in delamo dobra dela.«

Z mislijo na nebesa se trudijo nešteti, ki se žrtvujejo v službi Boga in revnega človeštva — v nebesih jih čaka neizmerno plačilo.

»Okoli ni videlo, uho ni slišalo, nobeno človeško srce ni občutilo tega, kar je Bog tistim pripravil, ki njega ljubijo.« »Veselite se in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih.«

Bratje in sestre! Da bodo naše duše močne in stanovitne, da bomo pogumno doprinašali žrtve življenja — zato le kvišku srca! Glejmo v nebo! Hrepenimo po nebesih! Nič žalosti naj ne bo v naših dušah, nič obupa! Tako lepo je učil svoje učence sveti Apolonij: »Dragi bratje, kaj žalujete? Naj žalujejo oni, ki nimajo upanja na nebesa. Nam pa je obljubljeno večno veselje od Jezusa Kristusa; naše upanje nas ne bo varalo. V večna nebesa potujemo, kaj bi tedaj žalovali?« Naj tudi pridejo te-

žave in bridkosti še težje od sedanjih, naj pride trnje in križ, naj pride tudi preganjanje in smrt — nič strahu, nič malodušnosti! Mislimo na nebesa! Hitro mine življenje in njega križ — v nebesih se bomo odpočili, nad zvezdami nas čaka večni mir. Bog sam — večna Resnica, Dobrota in Lepota — Bog sam bo naše neskončno plačilo.

Nebeška misel naj hodi z nami vse dni, od jutra do večera, pri delu in počitku. Naše življenje bodi kakor v nebesih. S telesom na zemlji, s srcem v nebeških radostih — tako romajmo skozi zemeljsko puščavo. Naprej, naprej — do nebes!

Bratje in sestre! Kvišku srca!

Alojzij Košmerlj.

Naša tolažba

(Za dan vseh mrtvih.)

*Poslednje rože!
Z drhtečo roko položene
in z grenko solzo poškopljene!
To naj bo mrtvim dar?!
Uteha naj bo naša,
da svečice ugaša
pojemačoi žar?!
Da vse znesemo cvetje,
ki toplá ga vzbudi pomlad
in ga vzgoji poletje,
kar ga pusti jesenski hlad,
da vse zažgemo luči,
mar lažje breme bilo bi,
ki noč in dan nas muči?!
Mar e no se vrnilo bi
iz groba bitje, ki odšlo
pred nami je v prsti temò?!
Ne lučka, ne cvetica
ne razvedri nam lica.*

*In luči najbolj jasni svit
stežè nikomur ne odgrne,
da se po njej na zemljo vrne,
kdor z grobno je prstjò pokrit.*

*V višave odplove pogled,
srce pa zasliši šepet:
»Kar v krilu zdaj zemlje je črne,
v stajenje za vedno povrne.
Na lice več solza potekla
nobena ne bo,
srca ne bo žalost zapekla
z nobeno boljò.«
Ti, vera nebeška, nam to šepetaš,
in tvoja beseda nobena ni laž!
Ti blažiš srca bolečine
in kažeš nam v srečne višine!*

Fr. Neubauer.

Namen in pomen duhovnih vaj

Veličastno izpregovori prerok Izaija v 9. poglavju o Mesiji: »Ljudstvo, ki je hodilo po temi, je videlo veliko svetlobo; njim, kateri so bivali v deželi smrtne sence, je zasijala luč.« Prerokba se je dopolnila, kot je ni moglo zamisliti ni slutiti človeško srce: iz nepoznane, zaničevane Galileje in Judeje je včlovečeni Bog poslal svetu luč in milost, odrešenje in srečo.

Kako bi tudi v našo dobo bilo treba luči, rešitve in sreče! Izgubljeni sinovi in

hčere in celi bogoodtujení narodi tavajo za blodnimi lučmi in iščejo sreče, najdejo pa razočaranje, stud in obup nad vsem. O da bi se zopet odpočili in poživili v hiši Očetovi, ko bi se vrnili k Bogu in božjemu razodetju!

Ali ne pridejo tudi nad vsakega od nas hipi, ko nam srce zakoprni po lepšem, pravilnejšem življenju? Radi bi bili boljši; radi bi, da bi nastopil velik hip, ko bi se od nas poslovila mlačna, morda tudi greš-

na preteklost in bi se v nas naselilo božje kraljestvo.

Tak velik hip so eksercicije ali duhovne vaje. Začel jih je v sedanji obliki Španec sv. Ignacij Lojolski, slavni ustanovitelj jezuitskega reda. Kot častnik je bil krenil s pota pravnosti in čednosti; čtivo o svetnikih božjih ga je pa zresnilo. Odpravil se je v Manreso in tam v popolni osamosti razglabljal o Bogu, o večnosti, o duši, o Jezusu. Ves preroben in prenovljen je zapustil sveto samoto in šel na nadaljnje delo. Zamislil je tudi način, kako bi se mogli vsi drugi v nekaj dneh ločiti od greha in živo ter uspešno zahrepeneti po kreposti; in ta Ignacijev načrt duhovnih vaj se je v stoletjih izkazal za najboljšega. Neštetim so take duhovne vaje vrnilo dušni mir ter jih napotile proti svetosti. Za nekaj dni so ločeni od svojih opravil in skrbi in domačih; pogreznjeni so v molk in resnobo; in takrat gledajo v polni božji luči svojo preteklost in prihodnost.

»V tej viharni dobi so duhovne vaje ena prvih potreb,« — je zaklical veliki papež Leon XIII. Da, sredi zbežanosti, breznačelnosti in obupnosti sedanjih dni je treba obnoviti in dopovedovati Kristusova večnostna, božja načela; duhovne vaje to nalogo tako sijajno izvršujejo, da so veliki svetniki polni hvale o njih. In lahko se reče, da kdor je enkrat dobro opravil duhovne vaje, bo težko za vedno izgrešil pravo smer; blagoslovljeni dnevi duhovnih vaj mu svetijo noter do groba in ga opozarjajo k vrnitvi, če je morda izgrešil pravo pot.

Kaj so prav za prav duhovne vaje ali eksercicije?

Njih namen je, iz človeka odstraniti neurejena nagnjenja in ga potem naravnati po božjih zahtevah in željah. Človek naj se živo zave, kaj je bilo dotlej napačnega; pretresen od strahu božjega opravi dolgo spoved; potem pa napravi dobre sklepe, skrbno preudarjene in podrobno določene. Bog in stvarstvo, angeli in zavrženi duhovi, Kristus in svet in greh, milost in svobodna volja, čas in večnost, nebesa in pekel: vse to stopi med duhovnimi vajami človeku živo pred oči, kot mu ni nikoli poprej, in deluje nanj skupno z milostjo, katero Bog tiste svete dneve v obilici siplje v dušo.

Duhovne vaje torej nikakor niso preračunane na umetno razburjanje živčevja ali na sanjavo zamišljenost, katera se izgublja v neplodnem čuvstvovanju. Tudi niso strašila za boječe in plahe duše. V duhovnih vajah marveč posveti božja luč kot

iz ostrega žarišča na vso našo minulosť in prihodnost; božje resnice stojijo pred nami v vsej svoji preprosti in mirni, pa pretresljivi veličini. V duhovnih vajah se zresnimo, da ne gremo več brezmiselno skozi življenje; naše življenje dobi iz njih zopet pravo, polno vsebino.

Duhovne vaje torej urejajo naše mišljenje in življenje. Vsi napačni in nevzdržni življenjski nazori se pokažejo v vsej svoji zmotnosti in napačnosti. Sveti dnevi eksercicij izvršijo pravo čudo: na najbolj prepričevalen način dopovedo človeku vse to, kar mu je zares in neizogibno potrebno, in odločno odtrgajo in odstranijo zaveso lahkomišelnosti in neresnosti izpred njegovih duhovnih oči.

Papeži in škofje in duhovniki, učenjaki in politiki, redovniki in vojskovodje, dijaki in akademiki, očetje in sinovi, matere in hčere, predstojniki in podložniki, stari in mladi: vsi se prenavljajo v duhovnih vajah in se še posebej usposablajo za svojo službo. Eksercicije so zmožne, odstraniti najbolj strašno brezbriznost in bogopozabljenost, mlačnost in celo brezboštvo, saj postavijo človeka pred Boga, pred sebe in pred vse stvarstvo.

Kako primerne so duhovne vaje ravno za našo dobo!

Odpad od Boga in od nadnaravnega razodetja se širi; novodobni človek je nagnjen k dvomu o vsem in je v svoji oholosti voljan sprejeti le to, kar se njemu zdi. Ko pa človek razmišlja, kdo je Bog in kdo je on, božja stvar; ko se zave, koliko spoštovanja in pokorščine je Bogu dolžan — postane mahoma majhen in nezaten in se pogrezne v svojo ničnost in popolno odvisnost od Stvarnika in Sodnika. Kdor je v duhovnih vajah dobro preudaril, kaj se to pravi, biti božja »stvar«, ta bo za vse življenje ozdravljen od oholega mišljenja o Bogu in božjem razodetju. Božje oko poslej resno gleda nanj.

Moderni človek tudi hoče življenja, polnega, kipečega in ustvarjajočega. V eksercicijah je ta težnja veličastno izpolnjena, saj duša stopi v najožji stik z Bogom, ki je Življenje in ki duši bogato življenje deli.

Sedanji človek bi tudi rad vse v lastnem izkustvu doživel; vse, tudi samega Boga. V vse bi se rad potopil, vsakemu vplivanju se izpostavil. Koliko pa doživi v duhovnih vajah! Kot nas pelje veliki pesnik Dante v svoji pesnitvi skozi pekel, vice in nebesa pred samega Boga, neskončno pra-

vičnega in strašnega, a hkrati neskončno usmiljenega in dobrega — tako nas pelje božja luč in milost v duhovnih vajah skozi pekel in vice v nebesa, skozi greh in krepost, skozi kraljestvo božje in kraljestvo satana. Takrat smo kot pred donečo, milo in grozečo simfonijo večnih resnic. Kje je film ali koncert ali opera, kjer bi človek toliko dajal? Gledamo ljuto borbo med dobrim in zlim; med Bogom, milostjo, svobodno voljo, grehom in satanom; gledamo jo in se vsega predamo vplivu teh resnic.

Kdo bi pa mogel dopovedati tudi socialni pomen eksercij? Glavni zahtevi, ki naj uravnava naše razmerje do Boga in do bližnjega — pravičnost in ljubezen — nam stopita živo in brez samoprevare pred oči. Pravičnost in ljubezen pa edini pripravljata pot za pravo svobodo, enakost in bratstvo med ljudmi; na njima se mora graditi vsaka pravilna socialna ureditev človeške družbe.

»Moj Bog in moje vse!« je klical sv. Frančišek v zanosu ljubezni do Boga. Ali ni med duhovnimi vajami tudi naše srce toplo in gorko, da bi ponavljalo ta klic ljubezni in si ga postavilo kot glavno in edino smernico za življenje?

Misli na večnost!

Na goste, ki obišejo samostan očetov trapistov v Rajhenburgu, napravi mogočen vtis podoba na samostanskem hodniku, kjer je naslikana mrtvaška glava; zraven pa stoje besede, ki bodo tudi marsikateremu Bogoljubovemu čitatelju mnogo dobrega storile, če jih bo premišljeval.

O večnost,

kako si zaž elena,

kako si strašna!!!

Umrljiv človek, ki imaš neumrljivo dušo, preučuj, premišluj, poglobi se v veliko besedo

Večnost!

Večnost, kaj more povedati o tebi človek, čigar življenje je kakor kratek dan, in kako naj pove? In kdo bo razumel, kar bi povedal o tebi?

Večnost!

Kako je dolga! Kako je globoka! Kako neizmerna, neskončna je tvoja sreča in tvoja nesreča, ti, kraljica vseh vekov, ti brezkraina in vedno živa

Kje pa naj opravimo duhovne vaje?

Duhovne vaje v pravem pomenu besede so le one, ki jih opravimo ločeni od svojega stanovanja in svojcev, v molku, v poslušanju večnih resnic in vztrajnem razmišljanju o njih, potem pa ob zapisovanju dobrih sklepov, katerim z molitvijo kličemo blagoslova iz nebes. Dom duhovnih vaj ali kakšen samostan ali vzgojni zavod so za to najbolj pripravi. Ponekod pa to store tudi kar v domači župniji, n. pr. v Društvenem domu ali v kakšni večji hiši; noter postavijo zasilen oltar, pa toliko klopi ali miz, da vsak lahko zase nemoteno razmišlja in moli; udeleženci oziroma udeleženske gredo le spat domov in tudi tam jih njih domači ne motijo v molku in zbranosti. Na ta preprosti način se lahko tisočim omogoči milost duhovnih vaj in jim prinese trajno dušno pomirjenje, večjo svetost in srečo, ki jim bo ostala tudi sredi udarcev usode.

Sklepe duhovnih vaj bi naj udeleženec potem v »mesečni obnovi« vsak mesec pazljivo pregledal in si o njih izpolnjevanju ali neizpolnjevanju izprašal vest. Ali bo taka kontrola nad samim seboj mogla ostati brez trajnega uspeha?

Dr. Fr. Jaklič.

Večnost!

Štejem tisoč let, stotisoč let, sto milijonkrat tisoč let, toliko milijonov tisočletij, kolikor je drevesnih listov po hostah, bilk trave po senožetih, zrn peska po obrežjih, kapljic vode v morju, atomov v stvarstvu, zvezd na nebu — pa vendar, kaj je to v primeri s teboj

Večnost!

Prišel bo dan ko bo solnce ugasnilo, ko bo uničeno vse, kar je na svetu. Sodba nad človeštvom bo končana; in potem nas bodo ločile milijarde in milijarde vekov od kratke dobe sedanjega življenja. To življenje se nam bo pojavljalo samo še v neizmerni daljavi, kakor tiste zvezdice, ki jih oko šele po daljšem gledanju komaj zaznava, kakor sen, ki je že davno izginil... in še bo, in vedno bo še

Večnost!

Trajala bo vedno, končala se ne bo nikdar.

Če bo zame večnost v nebesih: — neopojmljiva sreča! Sama krepost, življenje in radost, angeli in svetniki.

Vedno Bog!

ki ga bom ljubil, gledal, imel, hvalil, vedno. In nikdar več ne bo solza, ne smrti, ne bridkosti. Nikdar!

Večnost!

Če bi pa bila zame večnost v peklu: — strašna nesreča! Vedno ostudni greh, vedno moreča tema, vedno glodajoči črv, vedno pekoči ogenj, vedno stiskajoče verige, neprestan jok, vedno škripanje z zobmi, vedno kletje pogublencev, vedno trpinčenje po hudobnih duhovih, vedno prokletstvo božje, ki tare: Vedno! Vedno!

In nikdar

žarka svetlobe, ki bi razveselil, nikdar trenutka za spanje, ki bi polajšalo, nikjer kapljice vode, ki bi osvežila, nikdar prijateljske besede, ki bi potolažila!

Nikdar Boga!

Vedno! Nikdar! O Večnost!

O človek, večnost je, in ti ne misliš nanjo. Ti ne misliš nanjo, pa ta večnost je

zate! In ti si ob robu te večnosti! In kmalu od vseh teh zabav, v katerih iščeš svoje veselje, od vseh teh opravkov, ki jim posvečuješ ves svoj čas, od vsega tega življenja, ki ga zlorabiš, ne bo ostalo drugega kakor

Večnost!

Tedaj bo grešnikovo uživanje minilo, ostala pa bo kazen. In trpljenje pravičnikovo bo minilo, ostalo pa bo veselje. Torej, ali uživanje sedaj in trpljenje v večnosti, ali trpljenje sedaj, v večnosti pa veselje. Izvoli!

O Večnost! Večnost!

Hočem, da boš zame v nebesih, pri Bogu! Večni Bog, ves skesan kleče pred teboj te prosim, prizanesi mi v večnosti!

Verujem v tebe in v večnost!

Upam v tebe in po tebi upam srečne večnosti.

Ljubim te in ljubiti te hočem vso večnost.

Tepi, reži, žgi, ne prizanašaj v tem življenju, toda daj mi

srečno večnost!

Mati božja

(Nadaljevanje.)

Zadnja leta Marijinega življenja.

Najbolj gotovo je, da je Marija preživela čas od Jezusove do svoje smrti v Jeruzalemu. Sv. Janez je imel najbrže lastno stanovanje v mestu in ni verjetno, da ga je pred Marijino smrtjo zapustil, vsaj za dolgo časa gotovo ne. V Efezu, kjer je kasneje živel in umrl, je prišel šele potem, ko je bil že tam oznanjal evangelij sv. Pavel. Ni dvoma sicer, da je tudi sv. Janez hodil na razna misijonska potovanja po Judeji, Samariji, Galileji in drugod, a se je vedno zopet vračal v Jeruzalem.

So sicer razna izročila in mnenja, ki trde, da je Marija živel drugod, tako n. pr. v razodetjih Ane Katarine Emmerich, da je bivala v Efezu in tam tudi umrla, celo hiša je natančno opisana. R. M. de la Broise, La sainte Vierge, str. 207 do 208, to mnenje previdno pa odločno odklanja ter navaja za svojo trditev tehtne razloge.

Bodi kakorkoli; tudi skrivnostna megla, ki je v njo zavito Marijino življenje zlasti v onih dobah, ko se niso odigravali veliki in znameniti dogodki našega odrešenja, čudovito pristojna Mariji, saj kaže skromnost Marijino. Življenje Marijino je

imelo po Jezusovi smrti ta smisel, da je vršilo svojo materinsko nalogo napram skrivnostnemu Jezusovemu telesu — sveti Cerkvi — kakor jo je vršilo prej napram resničnemu, dokler je Jezus živel na zemlji. Tu je imela pravo materinsko nalogo, stala je ob rojstvu Cerkve, kot nekdanj ob novorojenem Jezusu v Betlehemu; bodrila je s svojo navzočnostjo apostole in učence ter netila v njih iskro vere in zvestobe, da ni ugasnila, kakor je v jaslicah ogrevala s svojo telesno toploto malo dete Jezusa, da ga ni zamoril nočni mraz v borni staji. Ko se je po prihodu Sv. Duha postavila Cerkev na lastne noge in so pričeli apostoli množiti število udov skrivnostnega Kristusovega telesa, je bila Marijina naloga podobna, kot je bila za časa Jezusovega doraščanja, in tudi bridka pot v Egipt se je ponovila. Kakor je takrat z zvestim možem Jožefom rešila Jezusa pred Herodom, tako je morala tudi sedaj stati ob strani mladi Cerkvi, ki je kmalu zadela na prve nasprotnike in prva preganjanja.

Svojo materinsko nalogo je vršila najprej z zgledom. Mati moli, prejema zakramente; bolj kot moški občuti žena potrebo božje pomoči, njena vera stopa bolj

živo na dan, njeno zaupanje v Boga se jasneje izraža, ker je sama šibka, in ker je neprestano v najbližjem stiku z otroki in družino. Otroci mislijo in delajo tako kakor mati. — Marija je vplivala enako. Apostoli in učenci in na novo pridobljeni verniki so imeli najboljšo voljo, ker so bili vsaj deloma sami priče Jezusovega nauka in njegovih čudežev; vendar je bilo treba še mnogokaj v Cerkvi izoblikovati, to in ono v dejansko življenje prenesti, kar je bilo v njih samo še v zametku. Apostoli so hranili Jezusovo izročilo in ga pod vodstvom Sv. Duha nezmotno oznanjali; toda treba je bilo v množici vernikov, ki so bili še včeraj Judje in živeli »kot ovce brez pastirja«, ki so pod vplivom farizejev pogosto le na zunaj vršili postavo, ali pa so bili pogani, prepuščeni popolnoma zmotam in zablodam, treba je bilo — pravim — z živim, dejanskim zgledom oživitviti pravo krščansko življenje po veri, molitev »v duhu in resnici«, naučiti jih Boga ljubiti in ne zgolj bati se ga, upati vanj, ljubiti bližnjega v dejanju po zgledu usmiljenega Samarijana.

Prvi verniki so se zbirali k molitvam deloma po zasebnih hišah, deloma v templju v Salamonovem stebrišču, kjer so apostoli tudi večkrat učili. V templju se njihovo božičastje vsaj na zunaj ni bistveno razlikovalo od judovskega. Nekaj popolnoma drugega pa se je godilo na sestankih po hišah posameznih vernikov. Tu so v svetem spoštovanju v spomin Jezusove zadnje večerje in v smislu njegovega naročila poleg običajnih molitev in svetih pesmi obhajali nekrvavo daritev sv. maše. Niso to bili kaki slovesni sestanki, obred ni bil podrobno določen, za oltar je služila navadna miza. Vse se je vršilo v domačem jeziku. Ko je apostol izpremenil kruh in vino v Jezusovo Telo in Kri, je povabil vernike, naj pridejo in zaužijejo nebeško jed. Mariji je sv. maša pomenjala Jezusov obisk. Lahko si predstavljamo, kako goreče je prejemala Telo in Kri svojega božjega Sina. Ostalim vernikom ni manjkalo ne vere ne vneme, vendar nihče ni mogel prejemati sv. obhajila tako pristrčno kot Marija.

V katoliški Cerkvi se silno ceni izročilo. To se smatra za pristno, pravo in pravilno, kar je od pamtiveka v Cerkvi živelo; in taka stara izročila Cerkev čuva, da se ne izgube ali potvorijo. Zato lahko rečemo, da je Marija prava početnica in prva izoblikovalka današnjega češčenja in pobožnosti do presv. Rešnjega Telesa. Ker je Marija čutila najbolj živo ljubezen do

evharističnega Jezusa, je znala tej ljubezni kot mati dati tudi najbolj iskren, resničen in primeren izraz. Ostali verniki, ki so videli, kako Marija pojmuje presveto Evharistijo in kako daje izraza svoji veri vanjo in svojemu spoštovanju do nje, so jo posnemali, zavedajoč se, da ona najbolje ve, kako je prav in Jezusu ljubo. Češčenje presvetelega Rešnjega Telesa, kakor se je izoblikovalo ob Mariji v prvi krščanski občini, je prehajalo potem potom učencev iz kraja v kraj in od rodu do rodu; res da se je izpopolnjevalo v zunanjih oblikah, evharistični duh, bistvo evharistične vere pa je ostalo v Cerkvi, kakor ga je vanjo vsadila Marija sama.

Marija je tudi mnogo vplivala na vernike prve Cerkve potom razgovorov s posamezniki. Občevala je ne le z ženami, ki jih omenja že evangelij, ampak tudi z novimi verniki, ki so želeli videti mater Jezusovo, ki so vero vanj sprejeli, in je tako v mnogočem dopolnjevala pridige apostolov. V mladi Cerkvi so se takoj pokazali prvi začetki devištva. Posamezni moški in ženske so hrepeneli po višji popolnosti in prostovoljno vršili poleg božjih in apostoskih zapovedi tudi evangelijske svete. Res niso še živeli organizirani v družbah in samostanih, ali duh redovništva je živel v Cerkvi in ta je osnova samostanov, ki so le ena izmed oblik življenja v prizadevanju za popolnost. Onim, ki so se odločali za življenje po evangelijskih svetih, je bila Marija naravnost vzor. Apostoli so sicer kot pastirji vodili tudi te duše, vendar najpopolnejši vzor so imeli v Mariji, ki je bila sama devica, živela pri sv. Janezu v skromnih razmerah, pokorna v vsem apostolom, obenem pa v neprestanem stiku z Bogom, pogreznjena v njegove skrivnosti.

Še in še je področij krščanskega življenja, kjer je Marija v teh letih ustvarila tradicijo ali izročilo, in kjer še danes živi njeno delo. Vendar tu omenim le še eno, namreč njen vpliv na evangeliste. Neposredno po Jezusovi smrti še ni bilo potrebe, da se njegovo življenje opiše v knjigi, ker je bilo vernikom še sveže v spominu. Ta potreba se je pokazala šele, ko je Cerkev že precej narastla. In zanimivo je, da imamo zelo zanesljive dokaze, da so bili vsi štirje evangelisti v ožjem stiku z Marijo. Najprej sv. Matej. Kot apostol je hodil z Jezusom dolgo časa, po Jezusovi smrti je itak bil v neposredni bližini Marije. Sv. Marko je bil iz Jeruzalema in sin odlične družine, kjer so se prvi kristjani zelo radi zbirali. Za sv. Luka

imamo silno staro izročilo, da je mnogo osebno občeval z Marijo in od nje same izvedel podrobnosti ob Jezusovem rojstvu, ki jih izmed vseh evangelistov najnatančneje opisuje. Tudi sam trdi, da je o Jezusovem življenju vestno iskal virov in snovi (Lk 1, 1—4). Sv. Janez je pa itak Mariji nadomeščal sina. Gotovo se imamo za

marsikatero izročilo evangelijev zahvaliti Mariji, ki bi ga sicer nikdar ne izvedeli. Čeprav torej tako malo vemo o dogodkih iz Marijinega življenja po Jezusovi smrti, da jih je mogoče povedati v par stavkih, kar jih je zanesljivih, je vendar gotovo, da so tudi ta leta zapustila globoko sled v življenju krščanstva. Z. ž.

Pismo bratu Janezu

Ze ves čas, kar sem z doma, me skrbi zate. Nič Ti nisem povedal, preden sem šel, kako je današnje čase težko vzdržati užgano luč v srcu; saj vendar na vsakem koraku srečaš agenta, ki luča v obraz Cerkvi težka polena. In vsako poleno nosi krvave madeže. Večkrat sem jih zasledil na potu, pa tudi v domačem kraju, Janez. Ti ne veš, kako jim gre! Odpre usta, oči se mu užgejo, z rokami in obrazom trga besede: »Vera je kriva, da so zažgali Husa«, (kakor da je vera zažgala krivoverca Husa in ne ljudje)... »Katekizem je skleda starokopitnih načel. Cerkev je nazadnjaška, ker katekizma ne spremeni.« (Ta človek Ti ne ve, da bi iz tega nastala nova vera, če bi se katekizem spreminjal.) »Sploh je Cerkev razpočena ladja; krivice je delala in zdaj se potaplja...« »Duhovniki si z lažjo kruh služijo...« Tako in še naprej lažno in bogokletno besedičijo zlobni, neuki, zapeljani in pokvarjeni krivi preroki.

Vem, Janez, da Te srce boli, ko to slišiš. Tebi je to novo. Pa morda bi kje drugje slišal podobne besede in bi Ti pustile nemir v srcu. Glej, govori in govori, dokaza pa nobenega ne postavi. Prav kakor plevice na njivi, ki obirajo sosedo, ki je ni zraven in se ne more braniti. V človeku pa le nekaj ostane, nekaj, kar kljuje...

Rečem Ti, Janez, vroče mi je bilo, ko sem branil božjo Cerkev; vse bližnje in daljne protidokaze sem mu navel. Pa veš, niti poslušal jih ni. In zakaj? Zato ker laglje dopoveš trdemu kamnu na cesti kot človeku, ki ima zakrknjeno srce. Vrata vase je zapahnil in reci mu lépo, reci mu grdo, kakor da mu nisi rekel. Imam namreč skušnje v tem, zato Ti lahko pišem: neskončno lahko se je pomeniti o verskih stvareh s preprostim, poštenim človekom, ki ga svet (ali ne-

poštena knjiga) še ni naučil laži. Razume Te, ker je od Boga razsvetljen. Čist pogled ima še. In prav tako lahko se je pomeniti z učenim človekom, ki je mnogo študiral verske stvari. Zakaj? Zato, ker se resno t r u d i, da bi se poglobil v veličino svete vere in potem veroval. Nemoogoče pa je govoriti s takim človekom, ki je samo ponjuhal v knjige (pa ne v verske) in že misli, da vse zna. Čital je dnevnik, kjer se v drobnih vrsticah smešijo resnice, za katere so veliki ljudje umirali... Govóri

Fr. Gorše

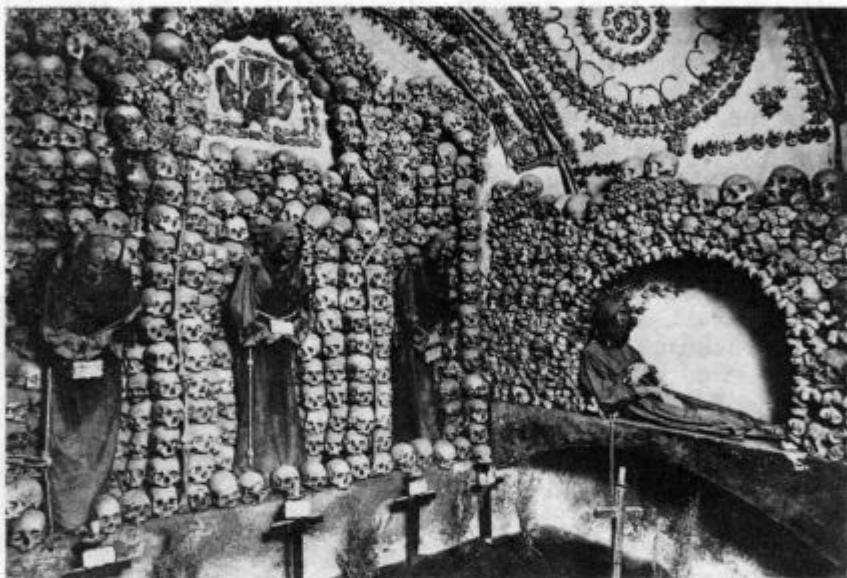
St. Peter pri Gorici

Moj Jezus, usmiljenje!

takemu tisoče dni, on svoje ve. Naprej z razumom ne more, vrniti pa se tudi ne. V glavi se mu je že skalilo. Za pravo resnico mu ni, preplitek je, nima potrebe po njej. Njemu je vse ono, kar je skrivnostno-lepo, kar je božje, neumno. Kar božje zapovedi pišejo, mu je krivičen jarem. Njegov razum ne sprejema več kot preprost mož, pa tudi ne kot učen mož; on živi v svojem krogu, v katerega nihče ne more, iz katerega pa tudi sam ne more... Za zmirom je izgubil ono naravno merilo sodbe, katero Bog položi v vsakega človeka: v e s t.

verujejo rajši zli kot dobri stvari... Koliko je ljudi, ki so nekoč trdno stali, pa so omahnili. Preveč so poslušali besede, ki so obetale svobodo. In nihče ni znal ločiti besede od resnice. In nesrečno so živeli. In nesrečno so umrli.

Pa ker sem zdaj daleč od Tebe in vidim krive preroke, ki vrvijo med ljudmi, Ti pišem. Veš, kakšni so in kaj hočejo. (Ljudi odtrgali od vere očetov, vreči jih v vrvež pozemeljske družbe, ki ne pozna resnice, pravice in ljubezni. Taki ljudje so namreč sposobni rušiti ves obstoječi red božjih

Rim, grobnica pri oo. kapucinskih

Smrtna žetev...

In zdaj naj tak človek pride k Tebi, Janez!

Vem, kako je s Tvojo vero: Moliš kot najin oče. Veruješ kot najin oče. In živiš po božji postavi kot najin oče. In še vem, da si srečen v sredi svoje družinice. In vendar, Janez, koliko vprašanj je v veri, ki nanja nisi mislil in ki nanja ni odgovora! Samo Bog in srce Ti pravita: veruj! Ta človek bi Te mogel zmotiti, da bi trpel v srcu. Ne zameri mi, da sem to rekel. Poznam dva moža, ki sta v najini domovnici: eden na potu v grob; hodil je v cerkev z vero očetov, danes kolne vse to. Naučil ga je tiskani agent — zli časopis. Kapljo za kapljo je pil, dokler ni obležal v nezavesti. In mož gre proti grobu! Glej, vse življenje je nosil mirno vest, ob koncu jo je izgubil. In še poznam drugega, ki me je nekoč poslušal in mi veroval. Za menoj je prišel človek, ki ni ničesar bral o veri, a mu je vedel toliko klevet o njej povedati, da je moj varovanec zdrnil. Saj veš, ljudje

in človeških postav.) Ognj se jih! To sem Ti hotel reči v pismu! In to vzemi za glavno!

Rečem Ti pa še: Drži se dóma, trtja in njiv, ki Ti jih je oče dal. Tam je vse lepo, vse čisto kot luč. Drži se običajev očetovih: saj veš, kako smo sleherni večer molili. Janez, mnogo knjig je šlo skozi mojo glavo, a na te večere mi je ostal spomin svet. Vem namreč, da dobiš le v tem vso moč tudi takrat, ko je vse drugo od Tebe šlo. Če ves dan v potu obraza le na zemljo misliš, je prav, da vsaj večere posvetiš Tistemu, ki Ti je dal blagoslovljene kašče in sode; in ki Ti je dal otroke, da mu jih vzgojiš in zdrave vrneš. Janez, imej v spominu ljubezen vseh nas do očeta. Vsi smo bili večji od njega, kakor otrok je bil med nami. In srečno nas je gledal: življenje smo mu izsrkali iz krvi, vse nam je dal: žilavost telesa, misli in sanje duše in glej, vsi smo zrasi po njegov i p o d o b i. Tudi Tvoji naj iz Tebe podedujejo vero v božje besede.

In veš, kako je bil najin oče vdan v voljo božjo? Toča je lomila mladike, otepla sadje, naš oče pa je pokleknil in na glas molil. Tisto uro so po drugih domovih kleli. Janez, za očetom!

In kako je Boga doživljal sredi zlatih žit? Božal je klasje in govoril: Bog Te je dal meni za kruh. In grozdje za pijačo... Nedeljske popoldneve je obiskal vse njive,

vsa trtja, pogovarjal se ž njimi in Bogom. In srce se mu je topilo od hvale in sreče.

Janez, tudi sredi Tvojega zemljišča naj vedno Bog živi!

Za križi, ki si ga sredi vasi popravil, pa Ti rečem:

Janez, očetov si, zato se za Tebe nič ne bojim...

Lojze Golobič.

Naše delo

XI.

Ko je tepkam odpadalo listje, takrat je prvič posegla smrt na vrt Mar. družbe, odkar je v moji oskrbi. In menda, kolikor morem zaslediti, tudi prvič, odkar ta vrt obstoja.

V zapisniku, kamor je že moj prednik kaj vestno zapisoval, kaj je bilo na vrsti pri shodih, je bilo zabeleženo, da je večkrat obravnaval tudi dogodke ob človekovi smrti. Gotovo so bili takrat na vrsti tudi mnogi neljubi, naravnost odurni dogodki, ki se odigravajo v tako zvanem »vahtanju« mrličev, dogodki, ki nikakor več ne spadajo v območje dvajsetega stoletja.

To vsi vemo, da je smrt izreden dogodek, ki kruto poseže v nežne vezi družinskega življenja.

Tudi to vemo vsi, da je smrt strašna in da je bivanje živih in mrtvih skupaj pod eno streho precej neprijetno, zlasti še ob času nočne tišine. Smrt je pač smrt, strašna že sama na sebi, zoprna tudi v svojih nasledkih in zato nas kar nekam odbija od sebe.

In kdo bi tajil, da so domačini ob takem dogodku potrebni miru in pokoja in da jim dobro dene prijaznost in sočutnost sosedov in drugih prijateljev. Ali da se to sočutje ogreje v družbi nikotina in alkohola do neizrekljivih neotesanosti, to je pa na vsak način tako grd izrodek, da ga je treba z vso silo iztrebljevati, dokler ne bo iztrebljen.

Ko sem videl, kako se razvija bolezen pri Končinovi Anici, sem tudi jaz s svojim štabom stopil na bojno plan.

Najhujši naskok je veljal Končinu samemu. Mož je grča in korenina, ki se sveto drži starih navad in razvad, če so še tako nespametne.

Fr. Gorše

Sv. Ivan v Devinu

Angel miru

Ad. Lüben

Sv. popotnica

München

»Tako so me učili moji starši,« je od bil moj prvi napad, »da ob smrti ne smeš biti trd in skop do drugih. Veliko daj vbo-gajme, da se duša ne bo predolgo časa vi-cala in mrtvičila na onem svetu in da bo preje prišla v večno božje naročje.«

Ko sem mu oponesel, da taka milošči-na, kakor jo dajejo ljudje ob smrtnih slu-čajih v obliki pijače in tobaka, ne bo pri-nesla pokojnemu nebes in mu ne bo olaj-šala vic, me je kratko zavrnil: »Mhm! To bo pa že spet kakšna nova vera!«

Na! Pa jo imaš, trmo nepremagljivo!

Zagrabil sem za drugo orožje. Poznal sem moža, kako ljubi denar, pa sem mu začel dokazovati, koliko bo prihranil, če bo poslušal moj nasvet. Poslušal me je, pre-mišljal dolgo časa, kaj bi odgovoril; videlo se mu je, da so ga moje besede precej ogre-le. Nazadnje pa je premagalo tisto staro, že zarjavelo vprašanje: »Kaj bodo pa ljudje rekli?«

Pripomnil sem, da ga bodo pametni ljudje hvalili, nespametni bodo pa seveda zabavljali, kakor je že njihova navada, od-

kar svet stoji. Pa sem iz moževega oklevanja spoznal, da mu je več za grajo nespametnih kakor za hvalo pametnih.

O, ti moj Bog! Ali morajo res norci vladati svet?

Še sem mu svetoval, naj se Kon-činova hiša spomni ob taki priliki si-romašnejših družin v bližini in naj jim z majhnimi milodari polajša nji-hovo bedno stanje. Taka miloščina pokojnim več odleže, kakor pa...

Mož je malo zagodel. Ali mu je bilo zaprno moje govorjenje, ali mu je bila težka misel na dekletovo smrt?

Uvidel sem pa, da od te strani trdnjava ne bo padla. Poskusil sem od druge strani. Pri materi sem za-stavil. Če se je hudoba v raju obrnil na žensko, da mu je pomagala pre-magati Adamovo odločnost, naj pa še jaz tu zastavim svojo besedo, da bo moževo trmo omajala za nekaj dobrega.

Nisem napačno sklepal. Žena je možu toliko časa prigovarjala in mu pihala na srce, da je nazadnje storil kakor tisti evangelijski prijatelj: če bi je ne bil poslušal zato, ker je bila njegova žena, bi vendar radi njene nadležnosti storil, kar je prosila.

Spravil sem se tudi na obe druž-bi, na dekleško in na materinsko, in sem jima obrazložil svoje in vseh pamet-nih ljudi misli o raznih navadah in raz-vadah ob smrti in ob pogrebu. Kar je bilo dobrega sem pohvalil, slabostim sem na-povedal boj.

V obeh taborih sem slišal precej isto vzdihovanje: »Zamera bo; zabavljali bodo; težko bo šlo,« in podobno.

Toda ali je Mar. družba zato tukaj, da bi jo svet hvalil? Potem bi se ji godilo, ka-kor beremo v sv. angeliju: »Resnično, po-vem vam, prejeli so svoje plačilo.« Ali naj bodo razvade zato na svetu, da jih gojimo in zagovarjamo, da jih branimo in podpi-ramo in da tako z našo pomočjo dobe za-starano pravico? In da bi nekaj zabavljan-ja ne mogli prenesti! Zabavljanja za do-bro stvar! Kako smo malodušni!

Besede so padle in se kresale na vse strani. Tisti, ki bi bili ob užitek, so grozili z vsemi mogočimi sredstvi, od peklenškega pogubljenja pa gor do zemeljskega obsoja-nja. S solzami ganjenosti so zatrjevali, da je škoda opuščati tako lepe in koristne na-vade nemu kaplanu na ljubo. Kaplan je

prišel in bo odšel, lepe navade pa morajo ostati.

Hvala Bogu, da bojni glasovi, ki so odmevali povsod okrog, niso prišli do oken bolniške sobe, kjer je Končinova Anica bojevala boj z življenjem in smrtjo; ona vedno z upanjem na življenje, smrt z upanjem na svojo zmago. Čudovito, kako je človek navezan na življenje! Zadnje nitke, najslabše bilke bi se oprijel, samo da bi za trenutek podaljšal dneve in ure svojega življenja. Kaj bi si bila mislila uboga sirota, če bi bila slišala, kaj je bil tiste dni predmet ljudskega govorjenja!

Ali neizprosna jetika se ne meni za naše hrepenenje. Gloda in gloda, in kadar bo človek najmanj pričakoval, takrat pa pretrga nit življenja. Človek ugasne.

Mirno, skoro brez boja, so potekle Anici zadnje ure. Ko so zapeli zvonovi smrtno pesem, je bilo glavno vprašanje, kaj bo rekel Končina: ali bo, ali ne bo...

Končina pa je bil že iz vrste tistih mož, ki niso vsakih pet minut menjavali svojega mišljenja. Včasih so rekli takim ljudem *m o ž - b e - s e d a*.

In zato je vsem tistim poizvedovalcem, ki so prihajali v hišo s prikritim namenom, da se prepričajo kakšno vreme bo zvečer, kratko odgovarjal: »Ob mrliškem odru naše Anice se ne bo pilo, ne kadilo.«

Odločnejši so prišli na dan z grožnjo: »Pa ne bomo prišli pokropit.«

»Kakor hočete,« je bil vedno kratek odgovor Končinovega očeta.

Svojo grožnjo so seveda izpolnili. Šli so v sosedno vas in tam so rekli, da se hočejo znositi nad tistim, ki jim je prekrizal račune. Vsega hudega, kar se bo tam zgodilo, bodi kriv kaplan. Siromaki! Vi sklepate po svoje, Bog pa po svoje. Knjižo svojega življenja so si nekateri tisti večer precej omadeževali; tudi sodišče je imelo zraven svojo ne prav prijetno besedo.

Naslednjega dne sva se srečala z enim najhujših zagovornikov teh »starih in lepih navad«. Štipkov Andrej je bil. Srečala sva se in pogledala sva se. Rekla nisva nič. Njegov pogled je bil nekam takšen, kakor je bil pogled Ahaba, izraelskega kralja, takrat, ko je nahrulil preroka Elija z znanim vprašanjem: »Si li ti tisti, ki napravlja nesrečo Izraelu?«

Val. Metzinger

Sestre pri Ljubljani

Sv. Elizabeta

Ob mrliškem odru Končinove Anice pa so se zbrali modri sosedje in znanci, prišle so njene tovarišice iz družbene dvorane, prišle njih matere. Oglasila se je molitev, spremljalo jo je nekaj za take prilike primernih pesmi, in če bi bila Anica takrat vstala od mrtvih, bi ji ne bilo treba misliti, da je prišla v jamo razbojnikov.

Ko so se ljudje vračali od pogreba, je šla od ust do ust ena sodba: »Lepo je bilo sinoči in lepo je bilo danes. Tudi jaz bi si želel, da bi bila moja zadnja pot taka.«

Led je bil prebit. In Končina se je rad pobahal: »Pri nas smo ga prebili.«

Radoveden sem, če bo prebit za vedno. Ali se bo zgodilo, kakor so prerokovali: »Kaplan je prišel in bo odšel, lepe navade pa morajo ostati!...?«

B. Bruyn

München, Pinakotek

Sv. Katarina

* NA CILJU *

Delavec Matej Talbot

XI.

Dar ubogih.

Matej je razdal skoraj ves svoj denar v dobre namene. Dajal je materi, dokler je bil pri njej, za njene in svoje malenkostne potrebe; pozneje, ko mu je sestra gospodinjala, pa sestri zase in za njeno postrežbo. Vse drugo je šlo v dobre namene, in teh je bilo mnogo. Če mu je bila povišana plača, je bil Matej vesel. Rekel je: »Povišal bom lahko miloščino.« Če je dobil dar v pismu od neznanega človeka s prošnjo za molitev ali v zahvalo, je bil Matej zadovoljen: »Bo za miloščino.«

Njegove lastne potrebe so bile res malenkostne. Saj se je odpovedal pijači, tobaku, še celo novi obleki in skoraj sleherni dan si je naložil še kak poseben post, dasi bi tudi vsi drugi dnevi, ko je užival hrano kot po navadi, bili za drugega pravi post. Postni čas se je strogo postil: bil je zadovoljen z dvema malicama, ki sta bili res malici, brez mesa, brez sirovega masla ali mleka. V juniju si je nakladal post na čast presv. Srca Jezusovemu. Prav tako si je pritrgoval ob sobotah in dnevih pred prazniki. Sicer pa je jedel ob nedeljah prvič šele ob dveh. Ob ponedeljkih je bila pojedina ob suhem kruhu in čaju; ob torkih in četrtnih zjutraj kakao, kruh in sirovo maslo, opoldne tudi grizljaj mesa. Ob sredah nič mesa, pač pa malce sirovega masla. Vsak petek je bil popoln post. Ko je pristaral in ni mogel več jesti samega suhega kruha, pa se je hotel odreči sirovemu maslu, je prosil sestro, naj mu skuha ribo belico, da je pomakal kruh v polivko, ki se je v nji kuhala riba; ribo samo je lahko sestra vzela domov. Ko pa se mu je zdravje docela zrušilo, je jedel vse, kar je bilo predpisano in so mu ponudili: meso, jajca, kruh, sirovo maslo in mleko.

Ko je prišel ob sobotah domov in prinesel tedenski zaslužek, je dal sestri nekaj drobiža za trud, ki ga je imela z njim. Ta trud ni bil bogve kako velik. Potem je pa odločil denar za gospodinjstvo za en teden in ga dejal pod kakšno knjigo na stol. Kar je preostalo od teh potreb, je že imelo svoj dober namen.

Ob petkih je rekel: »Suzana, saj veš: pod knjigo je. Le vzemi!«

Včasi je kar po vrsti več sobot izročal sestri ves tedenski zaslužek, razen denarja za gospodinjstvo: »Na, Suzana, le spravi! Ko bom potreboval, ti bom že rekel.« Suzana je vedela: »Aha, zdaj že spet zbira za kakšen poseben namen« — in je hranila denar. Kadar se je nabrala zadostna vsota, je rekel: »No Suzana, viš, zdaj pa potrebujem; daj mi denar!«

In je šel k sv. Frančišku Ksaveriju in je na hodniku izročil temu ali onemu patru denar v dobre namene ali pa ga je sam poslal za misijone.

Fra Angelico

Na poti v nebesa

Janez Potočnik

Sv. Lenard

Sostro pri Ljubljani

Mnogo denarja je izdal Matej tudi za knjige. Imel jih je veliko skrinjo in med njimi so bile nekatere vsebinsko tudi dragocene. Vprašali so ga, kako more razumeti tako težko pisano knjigo, ko ni študiral. »Sam od sebe bi jih že ne. Pa, preden začnem brati, molim prej, da bi razumel ali vsaj v glavnem pojmoval. Bog me dovolj razsvetli, da vsaj v glavnem razumem.«

Tudi je rad tovarišem v stiski denar posojal ali ga tudi kar daroval. Nikdar pa ne za pijačo. Če mu je kdo potožil ob ponedeljkih o »mačku« in prazni denarnici, mu je Matej Talbot odzvonil dobro popoprano pridigo. Zato je v splošnem delavskim tovarišem samo posojal: »Boljše je, da ljudje denar vrnejo, čeprav ga morajo vračati v daljših presledkih, vsaj ne pridejo v skušnjava, da bi ga nesli v gostilno.«

Neki duhovnik je prišel prosit k podjetju Martin dovoljenja, da bi smel med delavci pobirati za neki dobrodelen namen. Dobil je dovoljenje. Delovodja mu nasvetuje, naj določi dan, ko bodo delavci pripravljani na to. — »Kakšno soboto določite: takrat dobijo delavci denar, so veseli in radodarni in ne gledajo na vsak vinar.«

Določeno soboto je duhovnik pobral zbirko in že hotel oditi. Ob vratih ga ustavi delovodja: »Prečastiti, ali ste bili tam na onem koncu dvorišča? Tam je še nekdo.«

»Nisem bil.«

»Le pojdite še tja in vprašajte po Mateju Talbotu! Ne boste vprašali zastoj.«

Duhovnik gre —

»No, je bilo kaj,« vpraša delovodja, ko se vrne duhovnik.

»Ne vem, če sem že kdaj naletel na bolj radodarnega človeka. Skoraj sem se pomišljal, ali bi vzel ali ne.«

»Je bilo dosti?«

»Vse, kar je imel!«

»Da, da, ta človek ne ve, kaj je vreden denar.«

»Ali pa prav on ve, kaj je vreden denar!«

S posebno gorečnostjo je hranil in varčeval Matej za kitajske misijone.

Nekdo je zbiral prav v ta namen. Neki delovodja je dal nekaj drobiža in je še naredil farizejski obraz, kot da je dal bogve koliko. Takoj je tudi Matej dal svoj delež, ki je presegal delovodjevega

† *Stefan Krč*

in je pripomnil kar nekam razvnet: »Vi bi pač lahko pri svoji plači dali veliko več kot jaz, ki sem navaden delavec. Poznam delavca, ki je dal v enem letu več kot polovico zaslužka za misijone!«

Delovodja je bil užaljen.

»Zakaj še več ni dal, kot je zaslužil!« je je zarenčal in dostavil: »Matej, glej, da si do-stojen!! Jaz sem delovodja, ti si delavec!«

Matej se je umaknil, ne da bi črhnil be-sedo. Drugi dan je prišel in se opravičil de-lovodju: »Gospod Jezus mi je ukazal, da vas moram priti prositi odpuščenja za to, kar sem vam včeraj rekel — in prišel sem.«

Delovodja se je smehljal nekoliko v za-dregi in stisnil Mateju roko.

Ko je sestra spet nekoč več tednov za-pored varčevala in hranila bratove tedenske prihranke, ga je vprašala: »Matej, kam pa bo spet to romalo? Na Kitajsko ali v Indijo?«

»Na Kitajsko, Suzana, če si tako rado-vedna. Lej, tri kitajske duhovnike sem že iz-šolal, zdaj pride na vrsto četrti.«

Zadnjo vsoto, ki jo je poslal za kitajske misijone ne dolgo pred smrtjo, je pa opremil z malim, genljivim pisemcem:

Matej Talbot zadnjih osemnajst mesecev ni mogel na delo. Mislím, da sploh ne bom mogel več na delo. Tu vam pošiljam mal do-nesek; 20 novcev pa je zraven od moje sestre

Za svetovni eharistični kongres, ki bo leta 1932 v Dublinu na Irskem, so priprave v vzornem tiru. Za veliko skupno zborovanje se prireja tako zvaní »Feniiks-park«, ki je naj-lepši na svetu ter ima prostora za milijon ljudi. Posvetovanja se bodo vršila v 15 je-zikih. Vsa večja javna poslopja bodo tako urejena, da bo možno spraviti pod streho ogromne množice tujcev.

200 francoskih pisateljev — je šlo ne-davno na romanje v cerkev presv. Srca Jezu-sovega na Montmartre v Parizu. Tam so se javno zavezali, da bodo svoje pero posvečali le v službo poštenosti in npravnosti. — Ta zgled naj bi posnemali pisatelji vseh narodov. Če hočemo, da se svet preokrene na pravo pot, bi k temu lahko mnogo pripomogli vprav pisatelji, ki naj bi pospeševali s pisano be-sedo red, poštenost, npravnost in pravičnost.

Nenavadna avdijenca. Dne 4. septembra je sveti oče Pij XI. sprejel v avdijenci dva katoliška visokošolca — rodóm Japonca. Pri-letela sta z zračno ladjo iz mesta Tokio v Rim. Ta dva srčna dijaka se imenujeta Morithahka Kurimura in Riptaro Kumakava. Izročila sta papežu pozdravno pismo svojih japonskih to-varišev-katoličanov iz univerze Hosei v To-kio. Sv. oče je izrazil svojo zahvalnost vsem mladim prijateljem na Vzhodu ter pristavil, naj izročita pozdrave vsem vernikom in vsej mladini na Japonskem.

Pogled je zopet dobila 20 letna gospa Ida Angeluni v Rimu. Časopisi sporočajo, da je bila 3 leta slepa in da je bil ves zdravniški trud brez uspeha. Ko je bila pri sv. maši, po-tegne med povzdigovanjem obvezo z oči in zakliče: »Izpregledala sem!«

Od posla — do mašništva. Med novo-mašniki v Celovcu je bil tudi poznopoklicanec Franc Gollreiter. Ko je dovršil ljudsko šolo, je dalj časa delal kot najemnik na kmetiji. V svetovni vojni je bil na fronti, nato pismo-noša. Hrepenel je, da bi postal mašnik. Po mnogih bojih je 1927 dovršil gimnazijo, in tako mu je bila pot do duhovskega poklica odprta. Letos je svoj cilj srečno dosegel.

Evropske gospodarske težkoče so po-vzročile, da se je zadnji čas znatno zmanjšalo število romarjev v Sveto deželo. Bavarci so svoje romanje odpovedali. V septembru je do-šla v Jeruzalem samo ena romarska skupina iz Francije. — Pač pa je veliko vrvenje tam ob izlivu Jordana v Mrtvo morje, kjer dodelujejo velike tovarne, ki bodo iz morske vode pri-dobivale razne kemikalije in soli.

Poslanstvo mladenk. V znanem mestu Fulda na Nemškem je imela zveza katoliških dekliških združenj od 10. do 14. avgusta t. l. delovno zborovanje. Tu se je poudarjalo, da pripada vprav katoliškim dekletom odlična naloga, ki je v tem, da obnove družinsko, občestveno in ljudsko življenje. To pa zmo-

rejo le, če poprej poskrbe za posvečenje lastnega življenja. V tem oziru je treba priznati, da tla niso neugodna, saj je 750.000 nemških deklet organiziranih v 4000 kongregacijah in drugih mladinskih zvezah.

Več milijonov podpisov so že poslali španski katoličani sedanji vladi z zahtevo, naj štiti in varuje verske zadeve v deželi. Vlada, ki se ponaša, da hoče biti demokratska, tega gibanja ne bo mogla prezreti. Katoliška vest in zavest Španije se je zbudila. Podpisi so vsi notarsko overljeni.

Naj bi povsod posnemali! Kanadska zbornica je sprejela predlog, po katerem bodo gostje po kopališčih, ki nosijo nedostojno kopalno obleko, kaznovani z zaporom do 3 let!

Neosnovane in izmišljene govorice o zamaknjenki Tereziji Neumann iz Konnersreutha so zašle na vse strani. Neki monakovski list je pisal o videnju zamaknjenke, po katerem bi morala še v tem mesecu priti na vse človeštvo strašna šiba božja... Dunajski župnik Wegmann, ki je osebno znan v družini Neumann in je hkrati prijatelj župnika Naberja v Konnersreuthu, piše: »Še ni davno, ko sem govoril z župnikom Naberjem o prerokbah, ki jih širijo. Župnik me je smehljuje zagotavljal, da Terezija ni izgovorila prav nič proroškega. Ko so nekatere osebnosti vpričo Terezije izjavljale bojazen radi gospodarskih neprilic po Evropi, je Terezija vsekdar rekla le tole: »Če bodo vsi ljudje svojo dolžnost storili, se bo vsem dobro godilo.«

Čudno, kako se morejo stvari, ki so na debelo izmišljene, kar kot resnica vsekrižem razširiti. Najbrž izvira vse to iz krogov, ki bi radi dogodke v Konnersreuthu osmešili.

Preiskovanje dogodkov v Konnersreuthu. O čudovitostih iz življenja zamaknjenke Terezije Neumann je že spisanih kopica knjig. Zadnje poročilo pove, da je bila Terezija objavljena v Speyer. Odzvala se je povabilu ondotnega škofa. Na poti jo je spremljal vseučiliški profesor dr. Wutz. Dne 15. septembra se je vrnila na dom. Podrobnosti časopisom niso znane.

Za nadškofa v Pragi je imenovan dr. Kapar, dosedanji vladika v Kraljičinem Gradcu na Češkem. Na njegovo mesto je postavljen dosedanji praški pomožni škof in kapiteljski vikar dr. Picha.

Napredek v korist misijonstvu. P. Pavel Schulte, ki je potoval lani 8 mesecev po deželi Ovambo v južno-zahodni Afriki, je preskrbel lep misijonski film. Pristavil je v nekem govoru tole opazko: »Ena tura, ki je trajala poprej z volovsko vprego 7 tednov, se napravi z avtom v 7 dneh; z letalom v 7 urah. Kolika pridobitev na času, ki bo katoliškim misijonom neizmerno koristila!

V Tibet se preselijo znani redovniki z gore St. Bernhard. Odkar je pod goro napravljen predor, na goro pa vozna cesta, prihaja poleti čimdalje več avtomobitov na 2473 metrov visok vrh. Redovniki niso več mogli vršiti karitativnega dela, ki je po pravilih predpisano, da so potnike po tri dni z vsem zastoj preskrbovali. Ob času zametov so hodili redovniki, ko še ni bilo vozne poti, s svojimi izvežbanimi psi — bernardinci — na vse strani, da so ponesrečene potnike reševali. Dostikrat so »bernardinci« tudi sami izvrševali to samaritansko delo. Na hrbtu so uosili zvito odejo in košarico z okrepčili. Stoletja so vztrajali redovniki v tej Sibiriji, kjer traja zima 9 mesecev. Sedaj bodo ta svoj poklic izvrševali v srednji Aziji, v sneženih tibetanskih višinah Himalajskega pogorja, kjer se vsako leto na tisoče potnikov ponesreči. Odpotovalo bo 12 redovnikov.

Ko bi le več takih bilo...! V Inomostu je umrl zvest sin tirolske dežele 80 letni general Ignacij pl. Verdross. O pokojnem so pisali listi, da je bil pogumen vojak, oče vsem nižjim, odlični poveljnik armade. Hkrati se je pa odlikoval po svoji izredni pobožnosti in zlasti po češčenju presv. Srca Jezusovega. Njegova največja sreča je bila, da je mogel v povojnih letih v cerkvi sv. Srca Jezusovega vsak dan prejeti sv. obhajilo. Prvotno se je nameraval posvetiti duhovskemu stanu; toda l. 1866 je bil kot 15 letni dijak poklican v vojaško službo. Vse življenje je gojil odlični general posebno spoštovanje do duhovnikov. Ko so v letih po končani vojni nekateri njegovih bivših častnikov postali duhovniki, ni nikdar zamudil prilike, da bi se ne bil udeležil nove maše. V čast si je štel, da je mogel iz roke novomašnika prejeti Najsvetejše.

Kupola na cerkvi sv. Petra v Rimu je popravljena. Pred tremi leti so se pojavile neke razpoke, ki so s pomočjo železobetonske tehnike vse zopet zadelane. To je prva večja poprava, odkar kupola stoji. Stara je dobrih 400 let. V spomin na obnovitev je vzdana plošča z imenom papeža Pija XI. in z letnico obnovitve.

Redki gosti pri novi maši. V holandski opatiji Lophem je imel novo mašo pater Simeon, ki je iz judovstva prestopil v katoliško Cerkev. Na novo mašo je došlo lepo število odličnih konvertitov, ki so bili poprej židovske, protestantske, mohamedanske vere. Tudi bivši zastopnik hindustva je bil navzočen.

Milost božja je pripeljala v naročje katol. Cerkve operno pevko Ano Case v Newyorcu; izvolila si je obenem nov poklic v strogem karmeličanskem redu. S svojo molitvijo je spreobrnila generala Clema, ki je bil 60 let frامason.

Umrl je v Rimu kardinal Ragonesi, star 81 let. Poprej je bil nuncij v Madridu. V kardinalskem zboru je bil od leta 1921. — Vseh kardinalov je trenutno samo 56.

11 redovnikov ponesrečenih. V Srednji Ameriki, v državi Honduras (ob zalivu istega imena) je divjal silen vrtničast vihar, tornado, ki je mnogo krajev opustošil. Najbolj prizadeto je mesto Belice, ki ga je doletela strašna morska troba — (vodeni stolp). Cele hiše je vihra naravnost odnesla. Porušena je tudi škofijska cerkev, ki je zasula 12 duhovnikov. Tudi jezuitski zavod je zadela ista nesreča. Šest patrov, štirje sholastiki (gojenci) in en brat so pokopani pod razvalinami. — Brez dvoma so bili na smrt pripravljeni. Druhih smrtnih žrtev je bilo okrog 1000.

Jugoslovanski katoliški škofje so imeli od 12.—15. okt. skupna posvetovanja v Zagrebu. Poprej so pa opravili skupno tridnevne duhovne vaje v »Domu duhovnih vaj« na Jordanovcu.

Ob sveti Evharistiji. V težkih borbah sedanjega življenja, v času nemilih poročil o množicah se prestopkih božjih in cerkvenih postav — je tembolj tolažilno, da se kar vrste velike verske manifestacije Slovencev. Katoliška akcija vodi tudi naše može in fante k sveti Evharistiji. Na te verske skupščine pridejo naši ljudje radi in z iskreno vnemo. Ta ljubezen do sv. Cerkve, to ponosno spričevanje svete vere je obenem zagotovilo, da bo naše ljudstvo ostalo zvesto svojemu rodu, domovini in državi. Delo za versko obnovo, okrepitev katolištva v naših srcih je torej najodličnejše kulturno, socialno in državno delo, ki ga mora vsak rodoljub podpirati.

V nedeljo, 27. septembra t. l. je klicala Katoliška akcija naš moški svet v ljubljanski okolici k taki skupni manifestaciji. Na Viču, v št. Vidu n. Lj., v D. M. v Polju — povsod so imeli poleg kulturnega zborovanja tudi mogočno proslavo na čast sveti Evharistiji. Udeležba je bila povsod častna za može in fante.

Govorniki so razlagali času najbolj primerne temeljne resnice na osnovi reka: »V era in može«, »Možje in sv. Evharistija«. Na Viču je prvi govornik p. Kazimir Zakrajšek s prisrčno besedo polagal poslušalcem na srce zlasti visoki pomen in vzvišeno poslanstvo krščanskega zakona, ki je vir blagoslova in jedro zdravega občestva, če je uravnan po duhu katoliških nauk. Moderni zakon je pa dostikrat le plašč, ki zakriva mnogo zločinov. — Drugi govornik svetnik Kalan je z živahno, domačo besedo slikal nesmiselnost in nesrečo človeka, moža

brez vere in verskega življenja. Sredi sedanjega, razrvanega sveta, ki mu je vzor le svetno uživanje, kult nagote, skratka materializem, bomo može in fantje iskali rešitve, zavetja in pomoči pred tabernakljem, v sveti Evharistiji. — V cerkvi je imel temeljit govor o sv. Evharistiji prior Valerijan Učak.

V št. Vidu nad Ljubljano je množico mož in mladeničev navdušil župnik trnovski, pisatelj Fr. Sal. Finžgar. Pokazal je najsigurnejše sredstvo za ozdravljenje težkih razmer: živo in neomajno vero — na podlagi božjega poslovnika: deseterih zapovedi. Postavil je jasno zahtevo: **Vero v javnost, vero povsod!** — Predstavil je poslušalcem kugo današnjega časa: Skrunjenje zakona, kapitalizem in iz njega izvirajočo najhujšo kugo: komunizem. — Cerkvni govornik, dekan ribniški, je pa vnel v cerkvi moški svet za ljubezen do sv. Evharistije.

Pri D. M. v Polju je prvi govornik Ludovik Savelj C. M., med drugim izvajal: Duh časa zavaja zlasti može, da v skrbi za vsakdanji kruh pozabljajo na večne dobrine. Zavedati se morajo zlasti može, da Bog ne spada le v cerkev, marveč v vse naše življenje. Vera ustvarja značaje in daje temelj pravi ljubezni do domovine. Nevera pa vodi v propast posameznika, družine, narode in države. Bodimo prepričani, da vsak, kdor spodkopa vero, ruši tudi stebre človeštva, družine, naroda, države!... Po končani evharistični procesiji je še nastopil kot cerkvni govornik, stolni vikar Al. Košmerlj. Omenjal je, da je poleg gospodarskih stisk danes še hujša stiska duš, ki vpliva na vse zasebno in javno življenje. Danes, ko ograža boljše življenje uničiti vero, vso kulturo, red in družinsko življenje, bi se morali zlasti može in fantje zdrževati in iskati pomoči pri Bogu, v sveti Evharistiji. Če Kristusa ne bomo zapustili, nas tudi on ne bo.

Vse tri verske prireditve so pokazale, da se naše ljudstvo zaveda resnosti časa in da hoče v veri in zvestobi do Boga iskati zašlombe in pomoči. Evharistično živeči katoličani bodo tudi najboljši državljani.

Evharistični praznik. 20. septembra se je zbralo okrog 5000 belokrajinskih častilcev in castilk sv. Rešnjega Telesa v Črnomlju. Že na predvečer so prihajali okoličani, saj je bilo sv. Rešnje Telo izpostavljeno vso noč. Spovednice so bile kar oblegane. V nedeljo so prihajale k svetemu obhajilu dolge vrste pobožnih vernikov. Glavno cerkveno opravilo je bilo na trgu ob 11. Ob eni pa se je izvršilo lepo zborovanje v prosveti in cerkvi Sv. Duha. Cerkvni govor pri veliki sv. maši je imel novomeški prošt K. Čerin; popoldne pa prior Val. Učak, nakar se je razvrstila

evharistična procesija, ki je bila krasna verska manifestacija Belokranjcev.

Kronika ljubljanske škofije. Imenovan je bil prefekt Fr. Cerkovnik za subsidiarija v Št. Vidu nad Ljubljano; za duh. pastirja v Bukovščici p. Edvard Vogrin, O. Cap.; za soupravitelja župnije Nova Oselica je bil imenovan starooseliški župnik Ivan Gogala, za soupravitelja v Poljanah pri Toplicah pa topliški župnik Fr. Erzar; Jožef Klemenčič, bivši župni upravitelj v Mengšu je nastavljen kot kaplan v Šmartnem pri Litiji. Dalje je nastavljen kot kaplan v Boštanju Janko Valjavec, S. Sal., p. Henrik Damiš O. F. M., pa v Mošnjah. — V Split je poslan kot prior ondote jezuitske rezidence o. Ferdinand Kobi, dr. J.

Kronika lavantinske škofije. Gr. Zafošnik, mestni kaplan v Celju je poslan na Dunaj študirat glasbo; na njegovo mesto je imenovan dr. Alojzij Osterc. — Za vstop v frančiškanski red se je odločil Vinko Voglar, umetnik v klavirski glasbi. Prirejal je svoj čas lepo uspele koncerte po Franciji, Švici, Angliji in Ameriki. Sedaj se pripravlja na mašništvo v kamniškem samostanu. Njegov oče je bil ravnatelj učiteljsča v Mariboru.

Biserno mašo (ob 60 letnici mašništva) je opravil v Predvoru bivši goriški poslanec in župnik v p. in konz. svetnik Blazij Grca. K slovesnosti je došlo 20 duhovnikov. Fantje so biseromašnika počastili s tem, da so mu postavili 20 mlajev.

Veliko slovesnost so imeli v nedeljo, dne 4. oktobra v Zagorju. Rojak Venčeslav Snaj je opravil prvo sveto mašo. Od vseh strani so privreli ljudje skupaj, da so se udeležili nove maše in prejeli novomašnikov blagoslov. Novemu delavcu v vinogradu Gospodovem — želimo sreče iz nebes!

Nova rezidenca misijonarjev-lazaristov je bila blagoslovljena v nedeljo, 27. septembra na Čukarici pri Beogradu. Cerkvene obrede je izvršil beograjski škof Rodić. Stavba se je posrečila. Bog daj blagoslov gorečim gg. misijonarjem!

Smrtna kosa. Dne 7. oktobra so pokopali v Novem mestu umrlega kanonika koleg. kaplitja A. Žlogarja. Lani je še krepak in čilega duha praznoval 80 letnico. Bil je še do zadnjega dokaj zdrav. Dokončal je po kratki bolezni. Pokojni se je vsekdar, zlasti v prejšnji dobi odlikoval med prvaki slovenstva; marljivo je sodeloval pri Družbi sv. Cirila in Metoda in pri raznih slov. listih. Slovel je kot odličen govornik. Služboval je v Mokronogu, v Ljubljani, kot župnik v Kranjski gori, kot dekan v Šmartnem pri Litiji in končno kot kanonik v Novem mestu. Bil je sila ljubezniv, dobrohoten in postrežljiv duhovnik. N. p. v m!

† **Vladimir Cepuder.** 15. sept. je umrl v mariborski bolnišnici župnik planinski: Vladimir Cepuder. Pokojni si je še med vojno kot kurat in ujetnik nakopal kal bolezni, ki ga je spravila v prerani grob. Njegovi starši, bratje in sestre žive v Ljubljani. Oče je upokojeni nadučitelj Cepuder Josip.

Marijine družine

Marijanski dekliški tabor na Veseli gori pri Št. Rupertu na Dolenjskem.

Na nedeljo Mar. Imena (13. septembra) so imele dekliške Mar. družbe trebanjske dekanije na Veseli gori — nekdanj zelo slavni božji poti — svoj Marijanski tabor. Prišlo je čez 1000 družbenic. Pod vrhom gore kratek pozdrav, potlej med popevanjem Mar. pesmi in potrkanjem zvonov sprevod v okusno ozaljšano cerkev, najlepšo podružnico na Dolenjskem. V cerkvenem govoru je dekanjski voditelj opozoril navzoče na kršč. ljubezen, ki je najizdatnejša in najlepša, četudi zelo velikokrat prezrta. Med sv. mašo šentrupertskega kaplana P. Flajnika je cerkev odmevala res lepega ljudskega petja. Po enournem odmoru je otvoril dekanjski voditelj Marijanski tabor s pozdravom in razvitjem programa. Jako korenit in krepak govor je nameril g. Flajnik vsem duhovno slepim, mutastim in hromim ter zaklical: Kje ste moderne Estere, Judite in Male Terezike, četudi v nekoliko zmanjšani izdaji? Pridite, nujno vas rabimo! Sledila je pesem »Povsod Boga«.

Za tem so nastopile zastopnice posameznih družb: Čateške so deklamirale; mirenske so občutno zapele nekaj Marijinih pesmi; svetokriška planšarica je vzbudila mnogo smeha in veselja; mokronoška je vrlo dobro obdelala evharistično delo v družbi; šentjanška je prepovedala dekletom »bratovščino križem rok« in prav praktično obravnavala moderno kolportajo (delo, besedni vpliv in od hiše do hiše). Predvsem pa lastni zgled! — Sentlovrénska je lepo deklamirala »Sirota Mariji«; šentrupertske grlice so čedno zapele nekaj dekliških narodnih o Mariji; trebelanska je učila dekleta moderni ples v misijonskem odseku in v Martini skrbi za bolnike in sirote; trebanjske so v živahnem trigovoru debatirale za in proti Mar. družbi; zmagala je »za«. Za temi je še ena klicala vse na korajžo s krepko pesmico »Mi smo pa mi, smo plave krvi«; zadnje — trziške — so pa udarile nekaj narodnih in bi kmalu vse za seboj potegnile, da bi z njimi pele.

Ob sklepu je še dekanjski voditelj podal kratek pregled družbene organizacije po dekaniji, koliko jih je in kakšne so ter pozival

na lepo medsebojno tekmo. Ta Marijanski tabor naj pridnost in gorečnost posploši, poglobi ter vzbudi v vseh ljubezen do tistega, ki je vso ljubezen dal in je tudi vse ljubezni vreden. Odpravi naj pa vso lenobo in komodnost, ki se tako rada skriva pod reklom: »Saj včasih ni tega bilo, a je bilo vendar več svetnikov ko danes.« Zato Estere, Judite, Marte in Male Terezike na dan!

Ker se je vsem že precej mudilo — ura je bila že 4 — so vse skupaj mogočno zapele »Veš, o Marija« in znano romarsko »Vse prepeva«. Veselje je bilo vsesplošno; podpiralo ga je tudi lepo vreme, četudi se je zjutraj tako kislo držalo. Pohvaliti moramo tudi moške, ki so prišli in ves čas pazno poslušali. Zato jim je pa dekanjski voditelj obljubil, da bodo drugo leto tudi moški prav tako zborovali. Kje, kdaj in kako, bodo že pravočasno izvedeli. Da bo drugo leto še bolj prijetno, za to bodo že poskrbeli pošteni fantje in možje. Na veselo svidenje!

Shodi za matere v dekaniji Kranj. Kakor lani, tako smo tudi letos priredili na tihem skupne shode za matere, zlasti za članice Marijinih družb. Ker pa matere ne morejo daleč od doma, smo jih razdelili na tri skupine. Kranjska okolica je imela shod 30. avgusta v ljudskih Predosljah, tržiški kot pa 6. septembra v tržiškem mestu, in cerkljanska skupina naslednjo nedeljo 13. sept. v božjepotnem Velesovem. Povsod so prišle matere v velikem številu. V procesiji so prosile božjega varstva za svoj poklic, dvakrat težek v današnjih časih; v cerkvi je bil govor, ki je razkladal lepoto materinstva v luči krščanstva in opozarjal matere na njih vzgojiteljske dolžnosti; sklenili pa smo pobožnost s petimi litanijami M. b.

Ce svet slavi materinske dneve, potem so taka romanja slovenskih mater najlepši materinski dnevi, kjer se zbirajo krščanske matere in ob vzoru vseh mater Marije vzgajajo za svoje veliko poslanstvo. Matere ne nastopajo v javnih shodih, ampak tiho, pa tem bolj pristrčno, ker to njim najbolj odgovarja. Upamo, da bomo po teh materah prejeli dobro mladino.

30 letnico cvetoče Marijine družbe je praznovala šmarska župnija pri Litiji dne 27. septembra. Dekliška kongregacija ima 300 članic, fantovska 150. Ko je bila končana cerkvena slovesnost, se je zbralo pred veličastno cerkvijo skupno z Marijino družino ogromno število vernega ljudstva. Po običajnih pozdravih in nagovorih iz vrst Marijine družbe je nastopil slavnostni govornik prof. Dolenc iz Ljubljane, ki je v poljudnem predavanju dokazal pomen in važnost kulturnega dela in krščanskega življenja v kongregacijah.

Sledilo je petje. Nastopilo je več zborov. Mnogi so se zadovoljno vračale na svoje domove.

Nevlje pri Kamniku. Koncem avgusta je tukaj umrla članica Mar. družbe Marija Dobovšek. Več let je službovala pri č. ss. usmiljenkah, ki so jo tudi v obilnem številu spremlile na njeni zadnji poti. Članice Marijine družbe so bile zbrane pri pogrebu z zastavo. Neveljski pevski zbor ji je zapel lepe žalostinke v cerkvi in na pokopališču. Ko so polagali njeno truplo k počitku, so se bleščale planine v ozadju, posute z žarki jutranjega solnca. Ali ni ta prizor kakor simbol, da je zasijalo tudi pokojnici po lepem, krščanskem življenju solnce večne sreče pri Bogu in pri Mariji v nebesih!

Pomnimo tudi mi, kar zagotavlja pesem: »Kdor otrok je zvest Mariji, naj se smrti ne boji?«

Marijina proslava v Baški na Krku. Praznovanje 1500 letnega jubileja efeškega koncila se je v znanem letoviškem mestecu Baški razvilo v mogočno proslavo device Marije od 5. do 8. sept. Pred Malo Gospojnico je bila oskrbljena tridnevnik kot priprava na glavno slovesnost. Sv. obhajil je bilo v tem času preko 3000. Na Marijin praznik, 8. sept. so došli verniki iz vseh krajev otoka Krka. Po cervenem opravi so na prostem odlični lajiški govorniki proslavljali Marijo in pozivali narod, naj sledi Mariji, ki bo njegova rešitev in sreča. Popoldansko procesijo je vodil škof dr. Bonefačič, rojak iz Baške, iz župnijske cerkve na Gorico, kjer je škof dr. Srebrnič pred javno izpostavljenim Marijinim kipom v imenu ljudstva obljubil zvestobo Mariji, njenemu Sinu Kristusu Bogu.

Zborovanje so imele **Marijine družbe starotrške dekanije** v lavantinski škofiji in sicer ob 10 letnici dekl. kongregacije v Starem trgu. Slavnostni govor je imel škofijski voditelj kanonik Fr. Časl iz Maribora. Med sv. mašo je bil blagoslov krasne društvene zastave. Pri javnem zborovanju pred cerkvijo so govorile zastopnice posameznih družb, dekan Jurko in kanonik Časl.

Dijaška Marijina kongregacija v Marijanišču (Verzej). O našem Marijanskem gibanju v Marjanišču se malo piše. Pa je tudi v naši kongregaciji živahna mladost, življenje polno upov; tudi naša kongregacija nam dviga duha k večnolepim vzorom. Nedeljo za nedeljo je živahno gibanje v naši družbi, kjer se zbiramo k skupnim sestankom, kjer se krešejo lepe misli kakor iskre, da nam utrdijo značaj za bodoče javno življenje. Sredi veselja in razigrane zadovoljnosti nam med študijem in vestnim izvrševanjem dolžnosti naglo potekajo dnevi in ure. Toda tudi ob naš mirni čolnič

so butnili valovi, ki so nas nemalo vznemirili in zresnili.

Sredi cvetočega maja je neizprosna jetika po dolgem trpinčenju položila v prerani grob mlado žrtev, tovariša petošolca Ivana Kolarja z Beltincev. Toda ni se še bila zacelila globoka rana, ki nam jo je zadala neizprosna smrt, pa je že zahtevala drugo nežno cvetko iz naših vrst. 20. junija popoldne je pokosila mlado življenje vzornega kongreganista, tretješolca Štefana Krčca iz Cerkelj pri Kranju.

Tem težja je bila za nas ta izguba, ker je prišla tako nepričakovano. Vesel in zdrav se je šel pokojni ob sklepu šolskega leta s tovariši kopat v Muro. Toda Mura ga ni osvežila, marveč mu je prekrižala vse mladostne načrte in ga v tujini položila v hladni grob. Zastonj so se trudili predstojniki in tovariši, ki so ga že po par minutah potegnili iz šumečih valov, da bi ga z umetnim dihanjem spravili do dihanja. Zdravnik, ki je nemudoma prihitel na kraj nesreče, je ugotovil smrt. V vodi ga je zadela srčna kap in zato zanj ni bilo več pomoči.

Žalostno je zapel mrtvaški zvon pri župni cerkvi sv. Mihaela v Veržaju in naznanjal v svet bridko vest, da je končal življenjsko potovanje mladenič v cvetu let. Kako glasna pridiga za vse: »Bodite pripravljene, ker ne veste ne ure ne dneva!«

Naslednji dan so mu po končanih svetih opravilih sogojenci pred odhodom v Maribor še zapeli žalostinko v slovo ob odprti rakvi. V imenu součencev in tovarišev-kongreganistov se je pa poslovil predsednik Marijine družbe. Poudaril je zlasti to, da je najbolj tolažljivo, da je rajni Štefan še na dan smrti zjutraj lepo opravil sv. spoved in prejel sveto obhajilo. Vsemogočni ga je vzljubil, zato ga je tako nenadoma poklical k sebi, ko je bil pripravljen, da bi ga hudobija sveta ne popačila in pogubila. Sošolci so takoj zbrali večjo vsoto, da se je darovalo zanj petnajst sv. maš.

Pripomnimo še, da je bil pokojni Štefan vsekdar, vzoren, miren in tih kongreganist. Sveto obhajilo je prejemal vsak dan. Ta vzornost nam bo tembolj umljiva, če povemo, da je imel izredno dobro, kar sveto mater, ki se je odlikovala še kot dekle po nenavadni ljubezni do Boga. Veselja nad svetnimi rečmi sploh ni poznala; zato so se nekateri celo čudili, ko se je omožila. Kot žena in mati je svoje srčno nagnjenje do Boga še okrepila. Vsi, ki so prezgodaj umrlo mater in njeno skrb za dušo poznali, so uverjeni, da je Štefana mati v nebesih zmlčila in ga greha rešila. J. M.

(Drugi dopisi prihodnjič. — Ur.)

Razno

MOLITVENA DRUŽBA VEČNEGA KRIŽEVEGA POTA.

Molitve, ki jih navadno opravljamo pri pobožnosti križevega pota, je sestavil Leonard Portomavriški. Ta goreči mož je dejal: »Križev pot zadostuje za rešitev posameznega, pa tudi za rešitev in posvetitev celih župnij.« Zato lahko rečemo, da je ta pobožnost potrebna vprav za sedanje moderne čase. Vedno bolj se odtujujejo Kristusu neštete duše, ali ni torej potrebno, da se združijo Kristusa ljubeči v »družbi«, ki ima tako vzvišen in plemenit namen: Reševati blodne grešne duše, zlasti pa uboge duše iz vic? — Učeni jezuit p. Schoupe toži v svoji knjigi o vicah, da se moderni človek premalo briga za verski nauk o vicah. (»Die Lehre vom Fegfeuer« von P. Fr. Schoupe S. J.) Zato pa, duša draga, opravi rada pobožnost križevega pota! Ta molitev je Jezusu všeč, duše v vicah se je vesele, grešnikom koristi, našo dušo obožati. Kdor hoče na najlepši in najlažji način apostolsko delovati, naj se vpiše v molitveno družbo večnega križevega pota. Dolžnosti niso težke: En dan v tednu, ki si ga izbere vsak poljubno, se opravi pobožnost križevega pota. Zadostuje samo »pot« brez poklekovanja, brez Očenašev; pač pa se zahteva iskreno premišljevanje trpečega Kristusa. To traja komaj 10 minut. (Menda odvrača ljudi od te lepe pobožnosti ponajveč zmotna misel, da je treba moliti iz mašne knjižice pol ure ali še več.)

V večnosti bomo videli, kako mogočna je ta pobožnost. Trpeče duše v vicah pa bodo naše najboljše priprošnjice, da bomo gotovo dospeli brez vic v srečno večnost.

Kdor se želi vpisati v to družbo, naj pošlje svoje ime, bivališče in 2 Din za knjižico na naslov: »Predstojništvo frančiškanskega samostana, Novo mesto.« Za »Ljubljano« nabira člane in daje informacije: Alojzij Tome, katehet gluhonemih, Sv. Florijana ulica 35.

Vsi blagomisleči: na pomoč! Duše v vicah trpe, grešniki se pogubljajo...

Zanimanje raste. Z ozirom na članek v zadnjem »Bogoljubu«: »Dnevi duhovne obnove« bi bilo pripomniti:

Očetje lazaristi pri Sv. Jožefu nad Celjem so lani oktobra prvič razglasili v listu za lavant. škofijo »Nedelja«, da se bodo vršile od časa do časa v njihovem prenovljenem domu duhovnih vaj (prej romarska hiša) zaprte duhovne vaje za žene in dekleta. Letos so se koncem oktobra pričele duhovne vaje že četrtrič za dekleta; za žene pa je bil doslej en tečaj, drugi se prične 14. novembra zvečer. Udeleženke teh duhovnih vaj nismo bile nič

manj srečne, kot one v Lichtenturnovem zavodu. Naš sklep je bil: Vsako leto enkrat pridemo zopet na prijazni hrib Sv. Jožefa k duhovni prenovitvi v zaprtih duhovnih vajah.

Res je, da zaenkrat še nima vsaka svoje sobice, a to te nič ne moti, če se točno izvaja disciplina in molk. Čč. sestre, ki oskrbujejo dom duhovnih vaj, so vsaki udeleženki z največjo ljubeznijo na roko. Sprejme se jih lahko vsakokrat 50 proti skromni odškodnini za vso oskrbo po 75 Din za osebo.

Zato slovenske žene in dekleta, če hočemo biti res vzorne, krščanske, če hočemo postati nekako ognjišče v domači hiši, ob katerem se bo ogreval za versko življenje vsak član družine, pojdemo — če možno — vsako leto enkrat v blaženo samoto duhovnih vaj! Poslužujmo se te ugodnosti vse, katerim je ta kraj bolj priličen in ne preveč od rok.

Pripomnim še to: Predstojništvo misijonske hiše pri Sv. Jožefu nad Celjem goji željo, preurediti dom duhovnih vaj tako, da bi vsaka udeleženka imela svojo sobico s potrebno opremo. Ali bi ne kazalo, da tudi me pripomoremo do uresničenja teh želja? Če je naše ženstvo pomagalo graditi s svojimi prispevki »Dom duhovnih vaj« pri oo. jezuitih v Ljubljani, bo gotovo še s tem z večjo vnemo prispevalo za »Dom duhovnih vaj«, ki bi služil za duhovno obnovo ženskemu svetu.

B. Partelj.

Duhovne vaje za dekleta v Mali Loki so se že parkrat vršile. Vse udeleženke so Bogu zelo hvaležne za premnoge milosti, ki jih jim je naklonil v mirnem domu usmiljenih sester sv. križa. Sedaj pozno v jeseni in na zimo bo pa za marsikatero dekle še lažje odtrgati se od doma za nekaj dni, ko ne bo več toliko dela. V novembru se bodo vršile duhovne vaje za dekleta od 18. (sreda) zvečer do 22. (nedelja) zjutraj. V decembru bo en tečaj posebej za članice Marijinih družb, na kar že sedaj mislite. Kdaj bodo te duhovne vaje, bo pravočasno objavljeno. — Prvi tečaj duhovnih vaj za žene bo prav tako v Mali Loki in sicer se bodo te duhovne vaje pričele v sredo po Vseh svetih (4. novembra) zvečer in bodo trajale do nedelje zjutraj (8. novembra). Vodil jih bo msgr. gosp. univ. prof. dr. Jos. Ujčić. Pri vseh duhovnih vajah znaša oskrbovalnina 100 Din za osebo. Priglasite se na naslov: Usmiljene sestre svetega križa, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale, odkoder boste dobile še druga pojasnila.

Za bolnike. Znano je, da morejo bolniki dobiti odpustke križevega pota, če imajo tako zvani postajni križec in izmolijo dvajsetkrat očenaš, zdravomarija in »čast bodi...« Za one bolnike, ki bi še tega ne

zmogli, je bilo določeno, da za odpustke sami ali z drugimi obude kesanje, izmolijo trikrat očenaš itd. in pristavijo, držeč križec v roki: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih s predrago krvjo odrešil.«

Sedanji papež Pij XI. Je pa te pogoje še polajšal. 20. marca 1931 je dovolil: Bolniki ki brez velike težave ne morejo izmoliti 20 očenašev itd., se morejo udeležiti odpustkov križevega pota, če presrčno in skesano poljubijo podobo Križanega, ali se prisrčno in skesano samo ozro na sveto razpelo, odmoliijo kratko molitev ali izgovore po božen vzdihljaj v spomin trpljenja in smrti Gospoda Jezusa Kristusa.

Križ mora biti pravilno blagoslovljen. Pravico blagoslovljati postajne križe imajo vsi mašniki, ki so potrjeni za spovečovanje in so člani »Piae unionis Cleri pro Missionibus« — (Združenje duhovnikov za podpiranje misijonov).

Naše slike

Sv. Elizabeta. Svetnica deli miloščino siromakom. Oblečena je kot kneginja s krono na glavi. Za njo stoji spremljevalka. Deček (paž) drži skrinjico denarja, ki ga svetnica jemlje, da osrečuje ubožce. Sliko je sestavil Valentin Metzinger (1699—1759), ki je bil ljubljanski meščan in je v Ljubljani umrl v 60. letu.

V. S.

Sv. Lenart je bil načelnik in vzgojitelj puščavnikov; navadno ga pa slikajo kot opata. Tako ga predočuje tudi naša slika na str. 256. Svetnik prihaja v ječo tolažit uklenjene jetnike. Sliko je napravil Janez Potočnik iz Kroke, ki pa je delal v Ljubljani (1752—1834). Slika se je nahajala v velikem oltarju v Sostrem, pozneje v zakristiji, sedaj pa je shranjena na koru.

V. S.

Smrtna žetev smo dali naslov prizoru, ki se vam nudi, ako stopite v grobnico oo. kapucinov v Rimu. Same kosti in lobanje, razvrščene po stenah in po stropu. Čeprav se ne strinjamo s takim razvrščevanjem človeškega okostja, vendar pogled v te podzemeljske prostore napravi na obiskovalca močan vtis: Spominjaj se smrti!

Opozorilo

Čeprav je še nekaj tednov do novega leta, vas vendar že danes prosimo, da pričnete z nabiranjem novih naročnikov. Sami vidite, koliko lepega in koristnega vam trajno donša »Bogoljub«. Gotovo bi ga tudi vaši sosedje in znanci naročili, ko bi ga poznali. Pokažite jim ga vi, prigovarjajte, naj ga naroče in nove naročnike takoj pošljite naši upravi. Morebiti se boste

pri odborovi seji Marijine družbe o tem pogovorili, kako bi pri vas povečali število naročnikov, dasi so se marsikje pojavile denarne težave.

Od par strani se je izrazila želja, naj bi se »Bogoljub« radi izredno lepih slik, ki so v vsaki številki objavljene, za tiste, ki bi hoteli nekaj več plačati, tiskal še na posebno finem, umetniškem papirju. Z novim letom smo voljni tej želji ustreči. Prosimo pa, da bi se oni, ki bi radi prejeli »Bogoljuba« tiskane na finem papirju, že sedaj priglasiili naši upravi. Naročnina za list, kakršen je bil doslej, ostane nespremenjena, za elegantne izvode na umetniškem papirju bi pa znašala 30 do 40 Din. Točno vam bomo sporočili v prihodnji številki. Ta izdaja bo posebno primerna za sprejemnice, čakalnice, salonske sobe, kjer se ljudje zbirajo in radi kaj lepega v roke vzamejo.

Še nekaj. Uredništvo mnogo razmišlja, kako bi se doseglo, da bi bil list še bolj zanimiv, še bolj koristen, še bolj privlačen. In prav sedaj, ko delamo načrte za prihodnje leto, bi nam bili nasveti iz krogov čitateljev še posebno dobrodošli. Sporočite nam, kaj vam je všeč; kaj vam ne ugaja, kaj bi si vi želeli drugače. Kar bo le mogoče, bomo iz srca radi ustregli. Tudi za lepe slike (fotografije) se priporočamo. Pisma pošljite na naslov: Uredništvo »Bogoljuba«, Jugoslovanska tiskarna, Ljubljana.

Dobre knjige

Govori pri duhovnih vajah. (Dr. Alojzij Odar.) Misijonska tiskarna, Domžale-Groblje. Cena 16 Din. V knjižici beremo opazko: »Ti govori so bili govorniki za učiteljice in uradnice pri duhovnih vajah v Lichtenthurnovem zavodu meseca julija 1931. Natisnjeni so na željo gospodičen, ki so se teh duhovnih vaj udeležile.«

Govori so dobro premišljeni, jedrnati, primerni udeleženkam duh. vaj, pa pripravni tudi za premišljevanje vsem onim, ki se hočejo sami zase v zbranosti in tihoti nekoliko bolj zresniti in pripraviti za dobro spoved. Priporočljiva je knjižica tudi za duhovno berivo. Spisana je v lepi, čisti slovenščini.

Knjiga postave. Pet in štirideset govorov o božjih zapovedih. V stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani govoril dr. Mihael Opeka, stolni kanonik itd. Cena 22 Din. (Po pošti 2.50 Din več.) Založila prodajalna Nečman v Ljubljani.

»Knjiga postave« je sedaj v celoti na razpolago, ko je izšel III. zvezek. V njem je 15 govorov in sicer: 6 o šesti in deveti zapovedi, 5 o sedmi in deseti, 4 o osmi zapovedi.

Sv. Allonz Lig. pravi, da nečistost več ljudi pogubi kot vse druge pregrehe skupno. Ta trditel je pretresljiva, zato je zares potrebno, da se človek s čitanjem teh temeljitih govorov zresni, hkrati pa pouči, kako se zavarovati, da ne zajde

v strast in nesrečo. — Isto velja o sedmi zapovedi, ki je danes vzrok tolikim padcem in krivicam, iz katerih se ni lahko izmotati. Tudi osma zapoved se kruto tepta od ljudi, ki pozabljajo, kako veliko bogastvo je dobro ime.

Kdor se hoče s pomočjo božjo zavarovati pred padcem, naj ne prezre knjige, ki mu bo vodilo po poti kreposti. Beseda slavnostnega pridigarja, kanonika dr. Opeka ima tudi v knjigi čudovito učinkovanje, saj je kakor izklesana, resna pa obenem blažea, tolažilna in dvigajoča. Točna, jasna je; nič preveč, nič premalo.

Sveta Terezija Deteta Jezusa, čudodelka naših dni. Ljubljana 1931. Trelja knjiga zbirke »Nebeške rože«. Cena za broširano knjigo, ki obsega 240 strani 15 Din, za vezano 20 Din. Celoletna naročnina (za 4 knjige) 40 Din, ozir. 60 Din. Drugi narodi imajo o sv. Mali Tereziji že ogromno napisanega, celih knjig pa tudi premnogo razprav v raznih verskih listih. Pri nas to slovstvo še ni prebogato, čeprav se je svetnica tudi med našim narodom čudovito hitro udomačila. Knjižica v zbirki »Nebeške rože« je pisana toplo, lahko umljivo in bo prav gotovo marsikomu, ki jo bo pazljivo prečital, pokazala ono preprosto pot svetosti, po kateri je hitela sv. Mala Terezija. Priporočamo!

Slovenski misijonarji, Baragovi nasledniki v Ameriki. Spisal Fr. Jaklič. Založilo misijonsko združenje duhovnikov. (Prodaja misijonska pisarna v Ljubljani. Cena ?)

Naša misijonska zgodovina je dobila s to knjižico dragocen prirastek. Prof. dr. Jaklič je opisal naše odlične slovenske Baragove naslednike z večjo točnostjo, v lepi besedi in prikupljivi obliki. Knjižica ima 9 slik, med njimi 6 portretov in en zemljevid.

S. Marija Marta Chambon. — Vsi, ki ljubijo evharističnega Zveličarja, njegove rane in presv. Kri ter se žele na lahek način obogatiti za večnost, naj sežejo po tej brošuri. — Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Stane s poštnino vred 10 Din. Na 10 izvodov 1 zastoj. Trgovine dobe 25% popusta.

Nebeški dvor. — Toplo priporočamo knjigo, ki nam v našem materijalističnem času odpira pogled v onostranski svetniški svet. Posebna prednost knjige je ta, da nas seznanja z vednim, praktičnim češčenjem Matere božje.

Knjiga se naroča v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Cena vezane knjige je 30 Din, broš. 20 Din, zvezki za posamezne mesece so po 2 Din.

Založništvo Herder & Comp. v Freiburgu v Nemčiji je izdalo:

Der große Herder. Nachschlagewerk für Wissen und Leben. 12 Bände (mit 180.000 Stichwörtern und 20.000 Bildern) und 1 Weltatlas. Če se takoj plača 300 RM, v platno vezan, ako se plačuje v obrokih 325—345 RM. Najfinejša vezava vsak del 38 RM. Doslej je izšel I. zvezek. A-Battenberg na 860 straneh. — Pod naslovom »Der große Herder« je začel izhajati v popolnoma predelani izdaji znani Herderjev leksikon. Iz prvega zvezka se vidi, da bo novi leksikon zares praktičen, vsestranski in zanesljiv vodnik v vseh vprašanjih, ki zanimajo modernega človeka. In kar je največ: pisan je v katoliškem duhu, tako da se nanj lahko zanesemo. Leksikon je priporočljiv zlasti knjižnicam, pa tudi privatniki ga bodo veselili. Toplo priporočamo.

Nova zbirka nabožnih knjig.

Sv. Terezija Deteta Jezusa

Pod naslovom »Nebeške rože« izhaja nova zbirka izbranih, posebnega priporočila vrednih knjig, ki obravnavajo razne zadeve duhovnega življenja in služijo bogoljubnim namenom. Vsaka knjiga ima jako krasno opremo in je primerna kot darilo ob različnih prilikah.

Doslej so izšle te-le knjige :

Življenje z Jezusom. Knjiga je posebno primerna za pripravo in zahvalo pri sv. obhajilu.

Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah. Knjiga pripoveduje o veliki sreči božjemu Srcu posvečenih družin in obsega tudi primerne molitve za osebe, ki so se posvetile presv. Srcu.

Sv. Terezija Deteta Jezusa. Ta knjiga opisuje čudodelko naših dni in nam nudi jasen upogled v življenje male svetnice, ki prekipeva božje in bratske ljubezni. Slika nam njenega otroško-junaškega duha in nas vabi na **Terezikino malo pot**, po kateri ji lahko sledimo vsi, brez izjeme.

Letos bo še izšla knjiga **Premišljevanje o sv. rožnem vencu.** Knjiga je dragocen pripomoček za pravo pobožnost, s katero naj molimo svoje molitve. Spisal jo je slovenski pisatelj Mihael Hofmann, izdal pa misijonar Friderik Baraga, ko je prvič prišel iz Amerike v svojo domovino.

Vsaka knjiga stane v elegantni mehki vezavi 15.— Din, v trdi vezavi 20.— Din. Pri skupnem naročilu štirih knjig (tri knjige so že izšle, ena izide še letos) veljajo vse štiri knjige v elegantni mehki vezavi 40.— Din, v trdi vezavi 60.— Din.

Vsa naročila sprejema: Uprava »Nebeških rož«, Ljubljana, Komenskega ulica 12.

Negovanje lepote

na medicinsko-kozmetični podlagi to je nova smer, ki je zares dobra, če se zato uporabljajo pripomočki, katerim z medicinske strani ni prigovora, kot so: Fellerjeva Elsa-pomada za zaščito kože in Fellerjeva Elsa-pomada za rast las. Za v naprej poslanih 40 Din 2 lončka brez daljnih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsa-trg 357, Savska banovina.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v KAMNIKU

Štuna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvo. Otvorja tekoče račune itd.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Svarilo kupujočemu občinstvu!

Cela dravska banovina, zlasti pa mesto Ljubljana, je preplavljena z brezštevilnimi tujimi in domačimi trgovskimi potniki, ki obiskujejo privatne stranke in ponujajo blago ter perilo od hiše do hiše.

Številne pritožbe, ki prihajajo od kupujočega občinstva podpisane gremiju trgovcev, potrjujejo dejstvo, da je vse blago nakupljeno od takih trgovskih potnikov mnogo manj vredno in slabše ter ga končno prodajajo celo dražje kakor ostali trgovci, ker morajo v prodajno ceno vračunati občutne potovalne stroške in provizije.

Tudi se je nadalje ugotovilo, da se od takih trgovskih potnikov, ki povečini sploh nimajo nikake trgovske naobrazbe in strokovne usposobljenosti, poleg tega ne posedajo najmanjšega pojma o kvaliteti in vrsti blaga, ki ga ponujajo, nakupljeno blago ne more več vrniti niti zamenjati in je vsaka reklamacija brezuspešna. Posledica tega je tožbeni postopek, v katerem slučaju plača in izgubi tožbo navadno le kupec. V mnogih slučajih je dokazano, da je bilo nakupljeno blago tudi sumljivega izvora, in so imele prizadete stranke radi tega nevšečnosti z oblastmi.

Kupujoče občinstvo se torej ponovno opozarja, naj ne kupuje od nelegitimnih inozemskih, kakor tudi ne od domačih trgovskih potnikov, ki potujoč ponujajo blago, nikakega blaga. Končno opozarja gremij trgovcev vse, da je ponujanje blaga pri zasebnikih po zakonu strogo prepovedano in prosimo slavno občinstvo, da vsakega, ki ga zaloti pri prodaji blaga zasebnim strankam, prijaviti bližnjemu stražniku, v njegovem lastnem interesu, da se s tem preprečijo velike zlorabe in obvaruje pred škodo.

GREMIJ TRGOVCEV V LJUBLJANI

Ivan Gregorc l. r., načelnik.

Lojze Šmuc l. r., tajnik.

**Perilo, ki ima
duh po smrečju.**

Po gozdu dišeče perilo ...
čisto, kakor mora biti ... in
vendar previdno oprano s ter-
pentinovim milom Gazela. Nje-
gova obilna, mehka pena toli-
kanj obilnejša, ker mu je pride-
jano najboljše terpentinovo olje
-pere hitro ... in zares čudovito.

TERPENTINOVNO MILO
GAZELA

pere zares čisto

GT. J1